

Mùa Hạ Ngọt Ngào

Contents

Mùa Hạ Ngọt Ngào	1
1. Chương 01+02	1
2. Chương 03+04	6
3. Chương 05+06	10
4. Chương 07+08	14
5. Chương 09+10 (hết)	18

Mùa Hạ Ngọt Ngào

Giới thiệu

Stay here. I will be back. Em cứ ở đây, làm những gì em thích, tôi sẽ trở về, với một tôi hoàn toàn mới.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-ha-ngot-ngao>

1. Chương 01+02

Chương 1

Tăng ca cả một tháng trời, khó khăn lắm mới có được một ngày nghỉ, Nhan Hạ đang nằm ngủ mê man thì bên môi giới gọi điện tới nói đưa người tới xem phòng.

Nhan Hạ đau khổ rời giường, trong đầu một mảnh hỗn độn. Người tới xem phòng còn chưa xem cẩn thận đã thấp giọng hỏi: “Cô Nhan, tôi có thể hỏi cô một câu không?”

“Vô tư đi!” Nhan Hạ mở to mắt cố gắng vực dậy tinh thần.

“Vì sao cô lại yêu cầu người ở cùng là nam giới?”

“À... Xuất phát từ việc lo lắng tới sự an toàn.” Nhan Hạ thuận miệng đáp.

“Ra vậy!” Người đàn ông nhếch miệng quan sát cô, “Nhưng mà ngoại hình của cô khá an toàn mà.”

Nhan Hạ không hề do dự mà gật đầu: “Bởi vậy anh cũng không cần lo lắng vấn đề an toàn, ở đây tôi sẽ bảo vệ anh, diện mạo của anh không an toàn chút nào.”

Người môi giới nghe vậy bật cười hai tiếng rồi lập tức im bật, sợ chàng trai tới thuê nhà kia ngược. Nhưng người đàn ông có giọng nói dễ nghe ấy lại rất vui vẻ nhìn Nhan Hạ: “Tôi là Tô Việt, xin hỏi cô tên gì?”

“Nhan Hạ.”

“Được, Nhan Hạ”, người đàn ông chỉ tay về phía phòng ngủ của cô, “Tôi thuê căn phòng kia.”

Nhan Hạ ngây người, kiên quyết từ chối: “Không được.”

“Vì sao?” Tô Việt hỏi.

Nhan Hạ thầm mắng trong bụng: liên quan quái gì tới anh, nhưng ngoài miệng vẫn ôn tồn đáp: “Đây là phòng ngủ của chủ nhà, có phòng vệ sinh riêng, diện tích lớn, một nghìn năm trăm thì không cho thuê được.”

“Nhưng tôi cần phòng ngủ có wc riêng, đắt một chút cũng không sao.”

Nhan Hạ không khách sáo nữa: “Tôi cho thuê phòng bên cạnh, anh không thuê thì thôi.”

“Ba nghìn.” Tô Việt lên tiếng, “Phòng kia một nghìn rưỡi, phòng này tôi trả ba nghìn.”

Nhan Hạ ngây người. Ba nghìn!!! Thế này thì tiền thuê nhà mỗi tháng của cô cơ bản là đã giải quyết ổn thỏa rồi còn gì!?

Dưới ánh nhìn kinh ngạc “anh thần kinh à?” của người môi giới, Tô Việt chậm rãi ném ra quả bom cuối cùng: “Trả trước một năm!”

Nhan Hạ hoàn toàn bị oanh tạc – trả một năm! Cô có thể thanh toán trước thời hạn được rồi!

Lúc hai người họ kí hợp đồng thì anh chàng môi giới đếm phí trung gian, thỉnh thoảng lại liếc nhìn đôi nam nữ kia, Nhan Hạ mái tóc rối bù, mắt nhập nhèm ngái ngủ ngay cả một chút yêu kiều cũng chẳng có, ánh mắt anh ta nhìn Tô Việt viết rõ mấy chữ “tôi không hiểu!!!!!!!”

Nhan Hạ chẳng buồn chú ý tới sắc mặt của người môi giới, trong đầu cô lúc này hoàn toàn đang mải nghĩ xem, thanh toán trước thời hạn có thể tiết kiệm được bao nhiêu, chăm chú đến nỗi ngay cả số chứng minh nhân dân viết lên hợp đồng cũng bị sai, sửa đi sửa lại mấy lần. Thấy cô hí hoáy viết rồi lại xóa, xóa rồi lại viết, Tô Việt nhíu mày, giằng lấy bản hợp đồng và chứng minh nhân dân của Nhan Hạ lại tự điền vào. Xong xuôi, còn lại mấy chỗ cần kí tên, anh mới đẩy hợp đồng và bút về phía cô.

Chiếc bút máy màu nhũ còn đọng lại hơi ẩm từ ngón tay anh, cầm vào nó Nhan Hạ có cảm giác như cầm vào ngón tay của đàn ông, cô vừa hạ bút đã thấy viết rất thuận tay, liền khen một câu: “Bút này viết thích quá, hiệu nào thế?”

Tô Việt lấy lại cây bút, không thèm trả lời.

Nhan Hạ chợt cảm thấy tên này tính tình thật khó mà sống chung được, nhưng mà dù sao cũng là sống chung nhà chứ cũng không phải yêu đương, quan tâm tới tiền là ok rồi. Kí hợp đồng xong, vì bát cơm mà bạn Nhan Hạ phải ầm ỨC khom lưng ôm hận chuyển đồ tới phòng ngủ cho khách.

Trước hết cô vứt hết tất cả đồ đạc trong căn phòng rất lâu không có người ở này đi, sau đó tiêu trùng khử độc toàn bộ căn phòng một lượt, ngay cả sàn nhà cũng lau chùi đến trơn bóng, xong xuôi cô kéo va li đồ đạc của mình vào, tùy tiện bày.

Tô Việt thuê một công ty làm dịch vụ chuyển nhà. Nhan Hạ thấy sự phô trương của anh ta rõ ràng không phải người biết sống tiết kiệm: thay đồ dùng trong phòng ngủ chính thì đã đành, ngay cả máy giặt, siêu điện, bình nóng lạnh cũng thay. Ở thì có người cam tâm tình nguyện đổi đồ dùng mới cho nhà mình càng tốt, nhưng mà Nhan Hạ không kìm được mà thâm phỉ báng anh ta: chẳng trách mà phải đi thuê phòng ở, loại người này có mà cả đời cũng chẳng tích góp được tiền mà mua nhà.

Những đồ dùng bị anh ta thay, Nhan Hạ đều xác nhận lại với anh ta lần nữa rồi đem rao bán trên mạng, kiếm được một ít tiền, vậy là ngày thanh toán nợ tiền nhà sắp tới gần rồi. Mỗi đêm không ngủ được, cô đều

lôi đám chữ số trong đầu ra mà đếm mấy lần, đây vốn là căn phòng mà cả đời này cô không nghĩ mình sẽ bước vào nhưng khi đã vào ở rồi thì thấy hóa ra cũng dễ chấp nhận.

Anh bạn Tô Việt phô trương kia cuối cùng cũng chịu chuyển đồ đạc tới sau khi công ty dịch vụ đã cần quét xong xuôi. Cuộc sống mới toanh bắt đầu từ ngày thứ hai sau khi anh ta chuyển tới.

Phần lớn thời gian quý báu buổi sáng đều để ngủ, Nhan Hạ ăn qua loa một cái bánh bao, không ngờ lại có người sáng sớm chui vào bếp nấu một nồi cháo thịt nạc trứng muối nóng hổi, nghiêm nghị ngồi ở bàn ăn thưởng thụ.

Trải qua một đêm ngủ được có bốn tiếng đồng hồ, Nhan Hạ đầu còn choáng váng bò dậy khỏi giường, tới phòng tắm để rửa mặt. Cô vừa mở cửa phòng ngủ ra đã bị ánh mặt trời đầy phòng khách chiếu rọi vào mặt, mùi cháo thơm ngập trong không khí khiến cho cái dạ dày còn chưa kịp uống một ngụm nước ấm của cô co giật một trận.

Có lẽ là vì cái bộ dạng mắt chữ A mồm chữ O của cô quá sức biểu cảm mà anh bạn Tô Việt vốn đang bình thản chậm rãi ăn cháo kia cũng phải thương hại mà nói một câu: “Có muốn ăn một bát không? Trong nồi còn thừa nhiều lắm, đằng nào không ăn hết cũng phải đổ đi.”

Nhan Hạ phần chân chạy tới, ngồi xuống bàn ăn, biểu tình nghiêm túc chứng minh rằng ,chủ nhà không chỉ bảo vệ khách trọ mà còn giúp khách trọ trừ lo giải nạn! Cơm thừa, đồ ăn thừa gì đó cứ tổng cho cô là được rồi!

Tô Việt nhếch môi, múc cho cô một bát cháo. Trứng muối trơn bóng, thịt nạc mềm, gạo ninh nhừ, bề mặt còn rắc một ít hành băm thơm lừng. Nhan Hạ uống một ngụm hết sạch, nước mắt đã giàn giụa.

“Tôi phải chụp một kiểu ảnh”, cô lấy di động, “gửi cho bạn trai tôi xem mới được! Đàn ông cũng có người biết làm việc nhà chứ có phải không đâu!”

Tô Việt cười một cách quỷ quái: “Bạn trai của cô?”

“Đương nhiên!” Nhan Hạ không hề cảm nhận được sự kì lạ của Tô Việt, hài lòng đăng tấm ảnh lên mạng weibo, rồi tag Khưu Dụ Khai!

“Cho một người đàn ông lạ thuê chung nhà, bạn trai không ý kiến à?” Tô Việt hạ mi mắt, hỏi.

“Chẳng phải chính anh cũng nói là ngoại hình của tôi rất an toàn sao?” Nhan Hạ gạt mái tóc dài rối bù, bình thản nói. Cô vẫn còn mặc áo ngủ, ôm bát cháo cúi sấp người vào bàn ăn, cổ áo phồng rộng thùng thình lệch sang một bên, mơ hồ lộ ra bờ vai nõn nà.

Tô Việt nhìn theo làn da trắng tuyết từ trên vai cô xuống dưới, mở miệng bình luận: “Thật ra nhìn kĩ thì cũng không đến nỗi quá tệ.”

Mấy chữ “nhìn kĩ” anh ta nói bằng giọng vô cùng mờ ám. Nhan Hạ ngậm cái thìa trong miệng, ngẩng đầu, theo ánh mắt anh ta nhìn xuống ngực đã bị lộ gần một nửa của mình, tức giận kéo lại áo. Không ngờ, vạt chiếc áo ngủ đã cũ mắc vào thành ghế, và... “xoạt”! Hai mảnh áo ngực màu hồng lộ ra một nửa. Nhan Hạ kêu lên một tiếng, tóm áo lại bực tức trở về phòng.

Tô Việt ngồi tại chỗ, chậm rãi bổ sung một câu: “Quả đúng là không hề tệ!”

Chương 2

Từ ngày đó, mỗi sáng đều sẽ có “cơm thừa” đợi tiểu thư chủ nhà đến “trừ lo giải nạn”, đôi khi là bánh quẩy với sữa đậu nành tự pha, đôi khi là trứng thịt băm, phần lớn thời gian anh ta nấu cháo gà với nấm hương, cháo đậu đỏ, cháo sườn lợn... Trong vòng mười đến mười lăm ngày đều sẽ không bị trùng lặp món ăn sáng.

Sau ngày bị “lộ hàng” đó, mỗi lần đi ra phòng khách đánh răng rửa mặt là đều ngấm ngĩa lại một lần xem quần áo đã chỉnh tề hay chưa.

Ngày này nối tiếp ngày kia, công việc làm quảng cáo Nhan Hạ rất bận, Tô Việt không biết làm gì cũng thấy tăng ca đêm. Bình minh trở dậy, Nhan Hạ dụi mắt đi đánh răng rửa mặt cũng đều thấy phòng của anh ta sáng đèn, bữa sáng phong phú cũng đã sẵn sàng, tinh thần sáng khoái ngồi bên bàn ăn.

Đối với người đàn ông vừa lịch sự vừa biết tiết chế như người máy này, Nhan Hạ vô cùng khâm phục. Cô làm không hết việc như thế, chẳng có thời gian quan tâm tới cuộc sống thường nhật, giống như hôm nay, hiếm hoi lắm mới có được một ngày không tăng ca, cô muốn ngủ tới khi tự nhiên tỉnh thì thôi, sau đó sẽ đi siêu thị mua sủi cảo về cho cái nồi được dịp thể hiện.

Tô Việt về tới nhà, vừa mở cửa nhà ra đã ngửi thấy mùi sủi cảo đông lạnh hạ giá. Anh nhúu mày, tháo giày vào nhà. Trong phòng khách, cô chủ nhà đang ngồi trên sofa cầm một khay bánh sủi cảo, vừa ăn vừa xem ti vi, bên cạnh còn có một bát súp. Thấy Tô Việt về, cô lên tiếng: “Ăn chưa? Sủi cảo này ăn không? Hôm nay tôi mua sủi cảo nhân thịt băm đậu đũa cay, ngon lắm!”

Tô Việt nhếch mép, vào bếp rửa tay, làm một bát gia vị ớt, tỏi giã, giấm thơm, hành lá, đồng thời bật lò vi-ba hấp một cái bánh ngọt đơn giản.

Chưa đến năm phút đồng hồ, Tô Việt đã bung đồ ăn ra, anh đổ gia vị vào mặt trên bánh sủi cảo, đặt bánh ngọt mới hấp trên bàn: “Hơi nóng đấy, từ từ ăn.”

Về mặt anh ta rất thản nhiên, nói xong cũng không thèm để ý tới sự giật mình và câu cảm ơn của Nhan Hạ, đi thẳng về phòng mình.

Đi ngang qua cửa phòng cô, từ khe cửa khép hờ anh có thể nhìn thấy trên giường chăn chiếu lộn xộn, chiếc ghế bên cạnh vắt đầy quần áo, mặt đất bày bừa sách chuyên ngành và đồ chuyên dụng, nhìn mỗi mắt cũng không thấy một lối đi. Tô Việt quay về phòng ngủ của mình, thu dọn bàn làm việc trước cửa sổ rồi ngồi xuống lấy di động trong túi áo ra ấn một dãy số: “Tôi đây, đưa trả chứng minh nhân dân cho Thư Nhã. Nó đã kiên quyết muốn đi thì không cần ngăn cản.”

Cúp máy, Tô Việt ngồi lặng yên rất lâu, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt bàn sạch bóng không một hạt bụi.

Đây là thói quen mỗi khi trong lòng anh bất an.

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa truyền đến, Tô Việt đứng dậy ra mở cửa. Nhan Hạ đang tủm tỉm cười, giơ cái túi trong tay lên, nói: “Cái này tặng cho anh.”

Tô Việt nhận lấy cái túi, mở ra thì thấy một cái máy pha cà phê cỡ nhỏ dùng tại nhà.

Hàng lông mi của anh chợt động.

“Lúc họp thường niên rút thăm may mắn tôi trúng cái này, vẫn chưa dùng tới, anh dùng là thích hợp nhất... Chắc là không phải hiệu nổi tiếng nhưng anh cũng đừng chê nhé!” Nhan Hạ hài lòng nói.

Cô gái này bình thường lúc nào cũng rất vui vẻ. Dù chính Tô Việt ác khẩu nói ngoại hình cô ấy rất an toàn, nhưng anh cũng phải thừa nhận rằng lúc cô cười... rất xinh đẹp, tựa như ánh ban mai phủ kín căn phòng lúc hai người ngồi ăn sáng, khiến người khác không khỏi ấm lòng.

“Cảm ơn!” Về mặt Tô Việt hơi lạ. Do dự một lát, anh nhướn mày: “Uống cà phê không? Tôi pha thử cho cô một tách.”

Nhan Hạ hào hứng đồng ý.

Tô Việt giơ cái máy pha cà phê lên ngắm nghía, bắt đầu tháo gỡ các bộ phận, đem đi cọ rửa. Nhan Hạ tò mò đứng xem, hoàn toàn kinh ngạc trước động tác thành thực của anh.

Tô Việt cũng không phát hiện ra tâm trạng của mình đang tốt lên, anh lấy trong tủ bát ra một túi cà phê, ánh chừng bằng ánh mắt rồi quay lại nói với Nhan Hạ: “Cà phê bạn tôi đi Sumatra mua về làm quà cho tôi, cô đúng là có lộc ăn!”

Nhan Hạ tỏ ra chờ mong đồng thời khen ngợi Tô Việt mấy câu.

Tiếng rè rè của máy pha cà phê vang lên, từng làn hơi nóng bốc lên, mùi hương nồng đậm lan tỏa trong không khí. Nhan Hạ hít sâu, nghĩ thầm: Oa! Thơm hơn cà phê uống liền nhiều quá!

Tô Việt tựa ở bệ bếp, nhìn cô gái trước mặt đang tỏ ra rất say sưa này, liền đem chuyện mà trong lòng anh vẫn luôn băn khoăn ra hỏi: “Nhan Hạ, tôi tới đây lâu như thế rồi sao chưa thấy bạn trai cô đến thăm cơ?”

“Anh ấy ở Bắc Kinh, công việc rất vất vả, hay phải tăng ca.”

“Hai người ở xa nhau như thế, lại không gặp mặt thường xuyên, không sợ tình cảm thay đổi à?”

“Sợ.” Nhan Hạ rời mắt khỏi bình cà phê, nhìn Tô Việt, mỉm cười nói, “Vì thế tôi mới phải nỗ lực làm việc, sớm trả hết tiền thuê căn hộ này rồi bỏ việc ở đây đi Bắc Kinh với anh ấy.”

Con người đen nháy trong đôi mắt long lanh của cô tựa như màu mực Huy Châu thượng hạng mà Tô Việt hồi nhỏ hay dùng để luyện chữ, có thể nhìn ra trong ánh mắt ấy niềm mong mỏi chân thành một tương lai hoàn mỹ. Anh thầm thở dài trong lòng.

“Vì thế mới cho tôi thuê phòng phải không?” Giọng nói của anh trầm thấp tới mức chính anh cũng không ngờ được, “Nếu không phải vì muốn nhanh chóng gặp bạn trai thì chắc là cô sẽ từ chối cho tôi thuê?”

Nhan Hạ cười hi hi: “Lúc đầu thì đúng thế, bây giờ thì... ha ha... À đúng rồi, Tô Việt, nếu sang năm anh vẫn muốn thuê thì tôi sẽ giảm cho anh mười phần trăm, còn nếu anh không thuê nữa, tiền thế chấp tôi trả anh gấp đôi.”

“Làm gì? Phí thức ăn à?” Đã dăm ba lần cô đề nghị góp tiền ăn rồi nhưng đều bị anh từ chối bằng câu “cô ăn cơm thừa của tôi, tôi làm sao dám lấy tiền của cô”.

Nhan Hạ gật đầu, nói với vẻ nghiêm túc: “Tôi biết là anh cố ý quan tâm tới tôi, tôi nhận tình cảm của anh, anh cũng nên để tôi biểu hiện lòng cảm ơn chứ! Được không?”

Tô Việt cảm thấy câu này vô cùng dễ nghe, tâm tình tốt liền không có ý kiến gì nữa.

Cà phê đã pha xong, anh lấy cái tách tráng qua nước sôi, rót cà phê vào rồi cho thêm nửa thìa sữa bò: “Tự cho thêm đường nhé!”

Nhan Hạ nhận lấy tách cà phê, vội vàng uống một ngụm lớn, sau đó lên tiếng ca ngợi: “Ngon quá! Mùi vị hơn giống Starbucks.”

Tô Việt... gần như sắp phun ra cả máu! Mãi mới hoàn hồn, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Khẩu – vị – của – cô – rất – khá!!!”

“Sao anh không uống đi?” Nhan Hạ bỏ thêm một cục đường to vào, vừa khuấy vừa nói.

Tô Việt nhìn cô cho thêm đường, khóe miệng co rút, tự rót ỉnh một tách rồi đi ra xa cô gái này một đoạn.

“Về vấn đề tiền ăn, có thể bàn bạc một chút được không?” Đi tới cửa, Tô Việt dừng lại, quay đầu hỏi cô, “Sữa chữa lại phòng bếp nhà cô đi, phòng bếp này thật sự là rách nát!”

Tô Việt làm như sấm rền gió cuốn, ngay ngày hôm sau đã tìm công ty dịch vụ tới sửa bếp. Nhan Hạ tan làm về nhà đã thấy phòng bếp trống trơn.

Tô Việt đang chỉ chỉ trỏ trỏ vào bản thiết kế, hướng dẫn nhân viên thi công. Nhan Hạ nghe lòng bùng trong lỗ tai cái gì mà “lò nướng Đài Loan”, “máy hút khói kiểu châu Âu”, “máy rửa bát tự động”,... Chờ mấy công nhân kia đi rồi, cô run sợ tiến lại hỏi người đàn ông đang cúi đầu xem bản thiết kế kia: “Phí... phí ăn uống ... đủ chi trả nhiều thứ như vậy không?”

“Chỉ số lẻ đã đủ rồi.” Người nọ không ngẩng đầu, đáp.

Nhan Hạ nước mắt đầm đìa, quyết định chơi xấu: “Là anh tự ý làm, tôi không cần, tôi... nhiều nhất tôi chỉ trả một nửa.”

Tô Việt ngẩng đầu, bối rối hỏi: “Nhất định phải như vậy hả?”

Nhan Hạ long trọng gật đầu.

“Vậy được thôi.” Tô Việt thở dài, “Tôi vốn định tự trả toàn bộ, giám đốc công ty này là bạn tôi, cậu ấy giảm giá cho tôi khá nhiều.” Anh còn chưa nói xong, đôi mắt xinh đẹp của ai đó đã tròn tròn như ăn được một con nai. Tô Việt thầm cười trong bụng, nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm túc, cố tình tỏ ra “lấy làm tiếc” nhìn cô.

2. Chương 03+04

Chương 3

Phòng bếp sửa đi sửa lại một tuần liền, sau đó còn phải niêm phong nửa tháng không động tới để nó bay hết mùi đi.

Nhan Hạ chẳng mấy để tâm, dù sao thì bình thường cô cũng ít dùng tới bếp, nhưng anh bạn Tô Việt thì đương nhiên không thể thích ứng, cả ngày trên mặt viết rõ mấy chữ “không được nấu cơm tôi rất buồn chán”. Nhan Hạ an ủi bạn cùng nhà núi xanh không lo thiếu củi đốt, Tô Việt: nói không thì có ích lợi gì!

Nhan Hạ liếc nhìn đám đồ dùng, thiết bị phòng bếp cao cấp đã được chiết khấu kia, vô cùng hứng khởi mời Tô Việt đi ăn.

Người biết nấu ăn khẩu vị thường khá kén chọn, quán ăn sáng mà Tô Việt chọn cách xa nhà những hai mươi phút lái xe. Bấy giờ Nhan Hạ mới biết anh ta có xe, lại còn là chiếc Volvo cao cấp sang trọng.

Người lái Volvo còn cần thuê nhà trọ???

Thấy chủ nhà trọ hoài nghi, Tô Việt lên tiếng giải thích: “Xe công ty, chỉ lúc đi gặp khách hàng tôi mới dùng.”

Nhan Hạ tức thời tỉnh ngộ: “Anh làm nhân viên tiêu thụ à? Thảo nào... Tiêu thụ kiếm nhiều tiền lắm đấy.”

“... Ừ, kiếm nhiều tiền cũng nhiều.”

“Anh tiêu tiền như nước thề, đương nhiên không thể tiết kiệm được rồi.” Về vấn đề này Nhan Hạ vẫn rất đặc ý. Cô hồi học đại học có đi làm thêm, hơn nữa còn được cả học bổng. Người nhà cô xuất ngoại, bán lại căn hộ hai phòng ngủ này cho cô với giá một nửa giá thị trường, tiền tiết kiệm của cô cộng với trợ cấp của cha mẹ cũng gần đủ, cô chỉ phải vay thêm năm mươi vạn.

Khi ấy, Khưu Dự Khai đã đi Bắc Kinh thực tập, rất nhiệt tình cho cô vay tiền nhưng sau khi bị cô từ chối thì vô cùng bất mãn. Nhan Hạ thuyết phục mãi anh ta mới miễn cưỡng đồng ý để cô tìm một người tới cho thuê một phòng. Khưu Dự Khai còn đề cử mấy nữ đồng nghiệp làm ở công ty con tại địa phương tới ở cùng Nhan Hạ, tiện thể làm mật thám để coi chừng cô luôn. Kết quả... Mật thám trở thành cái gai trong mắt, bọn họ tuy rằng hòa thuận nhưng cuối cùng cũng không còn tốt như lúc đầu nữa.

Tô Việt thấy Nhan Hạ trầm mặc, cũng không hỏi gì thêm, lẳng lặng bóc quả trứng luộc ra ăn. Lúc ra về, đi qua quầy tính tiền, anh gói lại một phần bánh tiêu đưa cho cô: “Cầm lấy lát đói thì ăn.”

Thấy Nhan Hạ từ chối, Tô Việt cười: “Sao thế? Giảm béo à? Không phải chứ, cô đâu có thịt.” Lúc nói, anh còn cố ý lướt mắt xuống ngực Nhan Hạ khiến cô lập tức nhớ tới buổi sáng đó. Mặt cô nóng bừng, vội vàng đoạt lấy túi bánh, đứng tại chỗ nuốt nước bọt khan hai ngụm, chuyện buồn vừa nhớ ban nãy lập tức tiêu tan.

Dưới sự giám sát của bạn Tô Việt, thiết bị vạn năng trong bếp nhanh chóng được lắp đặt xong xuôi trong buổi chiều thứ bảy. Nhan Hạ lò dò đi vào thăm quan một chút, ôm ý nghĩ “tất cả đều là của mình”, cô nhiệt tình ca ngợi bọn chúng được lắp đặt khoa học, sử dụng thuận tiện... Tô Việt lúc đầu còn vì những lời khen ấy mà tỏ ra đặc ý, nhưng dần dần khuôn mặt tuần tú ỉu rù. Lúc Nhan Hạ khua môi múa mép nói “vô cùng khéo léo”, rốt cuộc Tô Việt cũng không chịu nổi nữa, đành lên tiếng: “Cô muốn ăn gì cứ việc nói thẳng.”

Nhan Hạ sờ sờ mặt, cười ha ha mấy tiếng: “Bánh bông lan được không? Có lò nướng rồi!”

Tô Việt khinh bỉ nhìn cô một cái, trong mắt hiện rõ: tôi còn tưởng cô muốn ăn cả một bữa tiệc thịnh soạn, chỉ vì một cái bánh bông lan mà cũng phải khen như thế?

“Ra ngoài chơi đi, lúc nào tôi gọi thì vào mà ăn bánh.” Tô Việt ngang ngược xua đuổi cô rồi một mình bắt đầu chơi đùa với chiếc máy nướng điện nhập khẩu từ Đức mới tinh kia. Lúc anh ngẩng đầu lên, thấy Nhan Hạ vẫn còn đứng như trời chồng một chỗ, bèn hỏi: “Còn yêu cầu gì nữa?”

“Bánh... có kẹp nhân pudding được chứ? Bánh bông lan nhân pudding hiệu Nguyên Tổ (một thương hiệu bánh bông lan của hãng Ganso, Trung Quốc) ăn rất ngon!”

Sau vụ “cà phê Sturbuck” lại tới “bánh Nguyên Tổ”, Tô Việt sa sầm mặt, nhưng nhìn thấy ánh mắt đáng thương xen lẫn thành tâm của Nhan Hạ, cũng chỉ biết “ừ” một tiếng.

“Bơ tươi nhé! tôi thích bơ tươi.”

“Được.”

“Pho-mát nữa!” Nhan Hạ vẫn vợ suy nghĩ, “Vị dâu tây! Phải có hai quả dâu tây thật to! Còn thêm sô-cô-la nữa, anh có thể quét sô-cô-la bên ngoài dâu tây...”

“ĐI – RA!” Tô Việt rớt cuộc không nhìn được mà rít lên.

Anh nhân viên tiêu thụ họ Tô có tri thức, có nội hàm, có tiền đồ kia cố gắng kiềm chế cơn tức giận, không hạ độc vào bánh bông lan. Hơn nữa, bữa tối anh còn làm thêm cả một nồi cay thập cẩm để chúc mừng phòng bếp mới, có đầy đủ những thứ Nhan Hạ thích, thịt ba chỉ này, cánh gà này, rong biển này, nấm hương này, ngó sen này... Nhìn một nồi đồ cay tươi ngon nóng hổi, kết hợp với nước mơ ướp lạnh anh tiêu thụ Tô tự làm, hai mắt bạn Nhan Hạ hí thành một đường thẳng, trong đầu thầm nghĩ nhất định phải ăn cho no căng bụng mới được.

Cô nằm ở sô pha lăn qua lăn lại, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn, đến nỗi vô tình thốt ra câu hỏi mà bấy lâu cô đã hoài nghi: “Tô Việt này, có phải anh là... “gay” không?”

Thừa nhận đi! Tôi sẽ không khinh thường anh đâu!

Ai đó đang đứng rửa bát chợt khựng người, chậm rãi quay đầu lại, trừng mắt nhìn cô gái ăn no nói xằng nói bậy kia, hận không thể bóp chết cô ta ngay tức khắc.

Lúc này toàn bộ máu trong người Nhan Hạ đều đang tập trung ở dạ dày để tiêu hóa thức ăn, não cô căn bản rỗng tuếch. Cô hải lòng xoa bụng tiếp tục ca ngợi những ưu điểm và đức hạnh của người đàn ông bình thường căn bản không có khả năng làm gì mình kia.

Tô Việt đóng vòi nước, thản nhiên rút chiếc khăn, vừa lau tay vừa đi về phía cô.

Nhan Hạ vốn đang an nhàn thoải mái ngồi trên sô pha, đột nhiên sau lưng như bị thứ gì đè xuống nặng trĩu. Cô giật mình, lỗ tai bị ai đó thổi một luồng khí vào, giọng nói trầm thấp quen thuộc mang theo một cảm giác xa lạ vang lên bên tai: “Tôi lúc nào cũng cho rằng tri thức xuất phát từ thực hành. Nếu cô nghi ngờ giới tính tôi có vấn đề vậy thì để tôi thử một lần cho cô xem.”

Nhan Hạ hét lên một tiếng, đẩy Tô Việt ra rồi lao đảo chạy về phòng ngủ, bỏ lại tiếng cười đầy nam tính kia ngoài đằng sau cánh cửa.

Đêm đó Nhan Hạ nằm mơ lan man, sáng sớm đã tự nhiên tỉnh dậy không cần báo thức. Cô trở dậy rón rén ra ngoài đánh răng rửa mặt, ngay cả bữa sáng cũng không ăn mà đã vội vã ra khỏi nhà.

Cả buổi sáng bận đến tối tắm mặt mũi, đến chiều cô bớt chút thời gian gọi điện cho Khưu Dự Khai.

Hình như có người bên cạnh, Khưu Dự Khai không tiện nghe điện, nhỏ giọng nói tối sẽ gọi lại cho cô rồi cúp máy.

Nhan Hạ cả ngày bận bịu, buổi tối về nhà mệt chẳng muốn làm gì, khoanh chân ngồi thu lu trên giường đợi điện của Khưu Dự Khai. Mai là cuối tuần không phải đi làm, cô có thể nói chuyện cùng anh tới đêm khuya.

Mãi tới hơn mười một giờ Khưu Dự Khai mới gọi cho cô, giọng nói có chút uể oải: “Đúng rồi, sắp tới sinh nhật em rồi, đoán xem anh mua tặng em cái gì?”

Nhan Hạ vui mừng đoán: “Vé xe về đây?”

“... Đoán lại đi!”

“Oh... bánh ngọt? Sô-cô-la? Bánh doughnut?”

“Đồ tham ăn!” Khưu Dự Khai cười ha hả, “Là son môi Channel, thích không?”

Nhan Hạ thất vọng một chút, nhưng cũng chỉ âm thầm trách mình quá nhạy cảm, cô cười: “Thích chứ, em vẫn muốn mua mà.”

Thấy cô ngoan ngoãn hiềm có như thế, Khuê Dụ Khai thăm dò: “Ông xã tốt quá đúng không?”

Nhan Hạ cũng vui vẻ đùa: “Ông xã tốt, nhưng mà anh sẽ nấu cơm chứ? Sẽ quét dọn nhà cửa chứ? Sẽ giặt quần áo cho em chứ?”

Khuê Dụ Khai kêu lên: “Đó rõ ràng là những việc mà một bà xã tốt nên làm mà!”

“Không!” Nhan Hạ nghiêm giọng, “Bà xã chỉ cần làm ấm giường là được.”

Lâu lắm rồi không có được cơ hội trêu chọc nhau như vậy, Khuê Dụ Khai rõ ràng rất hăng hái, bật cười thành tiếng. Nhan Hạ rất vui.

Bỗng nhiên, cửa căn phòng sát vách bị ai đó đóng sầm, “bịch” một tiếng vang lên. Có lẽ Tô Việt không thích cô nói chuyện làm phiền.

Chương 4

Vui mừng vì được tâm sự với Khuê Dụ Khai, Nhan Hạ cuối cùng cũng áp chế được cảm giác kì quái trong lòng. Đáng tiếc, tâm tình tốt của cô chẳng duy trì được bao lâu, ngày hôm sau mới sáng sớm công ty đã gọi điện yêu cầu cô tăng ca.

Nhan Hạ đau khổ dụi mắt, nghe sếp đang nói qua điện thoại với giọng đầy kích động: “Công ty bất động sản Long Vực muốn hợp tác với công ty chúng ta, là Long Vực đấy đồng chí Nhan Hạ!!!”

Nhan Hạ bất đắc dĩ lên tiếng ca ngời: “Sếp đúng là càng ngày càng lợi hại! Hợp đồng này mà cũng đạt được, xem ra công ty chúng ta sắp phát tài rồi.”

“Ha ha ha... Là người ta chủ động tới tìm chúng ta nói chuyện đấy! Vận may, vận may!”

Nói thì nói như vậy nhưng xem ra đây hoàn toàn không phải là vận may rồi. Tiếp nhận dự án này, mấy ngày tiếp theo Nhan Hạ bận tới tối tăm mặt mũi, hằng ngày ra khỏi cửa trong tình trạng mộng du, buổi tối như cái xác khô quay về nhà, Tô Việt làm món gì cô cũng sẽ bỏ vào miệng.

Tô Việt thờ ơ mấy ngày, phát hiện Nhan Hạ không thèm để ý tới mình, rốt cuộc cũng không chịu nổi.

Tối hôm ấy, Nhan Hạ đang vui đùa vào bản vẽ, Tô Việt đột nhiên gõ cửa. Từ khi tới đây trọ, anh chưa bao giờ vào căn phòng này, Nhan Hạ cũng biết là anh không thích bữa bộn nhưng không hiểu sao lần này lại tự tới tìm cô. Vừa bước vào cửa, Tô Việt liền bị mấy cuốn sách vút lung tung dưới nền nhà làm vướng chân, khuôn mặt tuần tú sa sầm vào, anh cúi xuống nhặt mấy quyển sách lên phủi phủi rồi đặt gọn sang một bên.

Nhan Hạ vội vàng nói xin lỗi, nhưng Tô Việt chỉ nhìn một lượt quanh phòng rồi quay ra.

Nhan Hạ gãi đầu tiếp tục hì hục vẽ. Không đến mấy phút sau, Tô Việt lại gõ cửa, lần này anh đã đổi sang một chiếc quần jeans, kết hợp với chiếc áo sơ mi màu lam nhạt. Nhan Hạ vừa nhìn thấy đã ngây người. Anh vừa vào phòng đã bắt tay ngay vào việc thu dọn dọc theo mép tường, đầu tiên là nhặt hết những thứ vút ngổn ngang trên nền lên, phân loại sắp xếp lại gọn gàng, sau đó anh lôi một cái túi đựng rác vào, nhặt nhanh những gì cần vứt bỏ vào túi, đến khi chỉ còn lại sách và bản vẽ anh mới chậm chậm quan sát kĩ rồi xếp chúng vào từng chồng phân loại. Nhan Hạ vừa liếc qua đã rõ, chợt giật mình, chính cô sắp xếp cũng không được chuẩn xác như thế.

Trong lúc cô còn đang ngẩn người, Tô Việt đã lau chùi tủ sách rồi xếp sách và tài liệu gọn gàng lên đó, loại nào ra loại đấy rất dễ chọn.

Nhan Hạ nhìn tủ sách sạch sẽ ngăn nắp chỉ biết tròn mắt há hốc mồm.

Tô Việt thản nhiên khua khăn lau, quét tước tới gần chỗ Nhan Hạ, sau đó chỉ tay vào đầu cô nói: “Làm việc của cô đi!”

Nhan Hạ sực tỉnh, cúi đầu tiếp tục làm việc. Thỉnh thoảng bất đắc dĩ Tô Việt mới yêu cầu cô nhắc chân lên, còn lại hầu hết thời gian anh đều yên lặng để Nhan Hạ làm việc. Đến khi cô đã hài lòng với bản vẽ, ngừng đầu lên thì Tô Việt đã xong xuôi từ lúc nào, anh đang đứng tựa người vào tủ sách xem một cuốn sách gì đó.

Nhan Hạ nhìn quanh, căn phòng đã được dọn dẹp sắp đặt gọn gàng, mọi thứ giống như là tìm thấy vị trí của chính mình, không chạy loạn ra bên ngoài nữa. Nhan Hạ ríu rít bày tỏ lòng thành: “Xin nhận một lay biểu thị lòng thành của tôi!!”

Tô Việt mỉm cười nói: “Chuyện nên làm thôi!”

“Không dám! Không dám! Anh đừng trêu tôi.”

“Tôi chỉ làm theo yêu cầu của cô thôi mà, không đúng à?”

“Hả?” Nhan Hạ ngây người không hiểu.

“Tôi nấu cơm cô cũng biết rồi, bây giờ dọn dẹp nhà cửa cũng làm rồi, về phân giặt quần áo cho cô, à có cần giặt cả nội y không?” Anh nói với vẻ cô cùng thành khẩn.

“Á?” Nhan Hạ dờ người ra.

“Chẳng phải cô nói, muốn ông xã của mình nấu cơm dọn phòng, giặt đồ sao?” Tô Việt nhìn cô, tủm tỉm cười, “Tôi có thể làm được.”

Cầm của Nhan Hạ sắp rơi xuống đất mất rồi, nhưng cô không hề do dự mà lắc đầu: “Tôi có bạn trai rồi.”

Tô Việt cũng không thêm chớp mắt lấy một cái: “Đã đi!”

“... Không được!”

“Vì sao? Anh ta ở nơi khác bỏ mặc em một mình đây, em không nỡ bỏ anh ta sao?”

Giọng nói của Tô Việt lạnh lẽo đến nỗi Nhan Hạ cảm thấy rất khó chịu, cô nghiêm mặt nói: “Tôi và anh ấy đã yêu nhau bốn năm. Cả quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời tôi đã yêu anh ấy rồi.”

Tô Việt nghe cô nói nghiêm túc như vậy, trong ánh mắt thoáng hiện lên một chút lạnh lùng: “Vậy anh ta thì sao? Anh ta có trung tình với em như thế không?”

Nhan Hạ giống như bị đâm trúng vết thương, đau đến mức không nói ra lời. Cô cúi đầu lặng yên. Tô Việt khom người xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Hơn nữa, quãng thời gian tốt đẹp nhất của em chỉ mới bắt đầu thôi.”

Tình yêu thuở thanh xuân chẳng qua chỉ là một giấc mộng đẹp say sưa mà thôi. Cuộc đời chầm chậm trôi đi, tôi mới là thiên trường địa cửu của em.

Tô Việt mỉm cười. Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng di động đột ngột vang lên, Nhan Hạ giật mình, chậm chạp giơ tay với lấy điện thoại nhưng Tô Việt nhanh nhẹn hơn đã cầm được trước. Trên màn hình, hai chữ “Dụ Khai” lấp lóe sáng, Tô Việt ấn nút nghe: “A lô.”

Không biết bên kia Khưu Dụ Khai nói cái gì, Tô Việt bật cười, liếc nhìn Nhan Hạ nói: “Nhan Nhan tạm thời không tiện nghe điện, mai tôi bảo cô ấy gọi lại cho anh.”

Nhan Hạ tức giận vớ một chồng sách đập vào cánh tay Tô Việt. Điện thoại rơi xuống, cô vội vã nhặt lên: “A lô, Dụ Khai, tin em. Không phải như anh nghĩ.”

“Anh tin.” Khưu Dụ Khai nặng nề nói, “Không tin thì biết làm sao đây? Em cách anh hàng nghìn ki-lô-mét, nửa đêm nửa hôm ở cùng với một tên đàn ông trong miệng gọi em “Nhan Nhan”...”

Nhan Hạ vừa nghe giọng trách móc ấy của Khưu Dụ Khai thì nổi giận đùng đùng: “Khưu Dụ Khai, vì sao em phải ột người đàn ông thuê phòng, chính anh rõ ràng nhất.”

“... Anh biết. Là lỗi của anh, cho nên em đang trả thù anh sao?”

Nhan Hạ xưa nay chẳng biết thế nào là nhường nhịn, bị Khưu Dụ Khai làm kích động, cô lập tức quăng đi động đi, kết thúc trận cãi cọ.

Tô Việt một mực lặng im quan sát, bấy giờ mới đi tới trước mặt cô, nhưng chưa kịp mở miệng thì Nhan Hạ đã nói: “Tô Việt, tôi trả lại tiền nhà đã đặt cọc mấy tháng còn lại cho anh. Hoặc anh ở lại tôi chuyển ra ngoài. Anh chọn cách nào?”

Người nọ thần nhiên khoanh tay, híp đôi mắt đầy quyến rũ hỏi: “Em muốn đuổi tôi?”

“Anh đã làm ảnh hưởng tới cuộc sống của tôi, tôi không thể tiếp tục để anh thuê phòng được nữa.” Nhan Hạ lạnh lùng nói, lo lắng ngăn ngừa biến mất, cô kiên quyết: “Anh đã mua thêm nhiều đồ gia dụng như thế, tôi bắt anh đi có lẽ không phải. Vậy đi, tiền thuê nhà tôi không trả cho anh nữa, anh tiếp tục ở đây, tôi tìm chỗ khác. Lúc nào hết thời hạn thuê thì anh chuyển đi, tôi quay về.”

Tô Việt hơi kinh ngạc, anh cứ nghĩ cô sẽ tức giận đuổi anh ngay lập tức nhưng không ngờ cô chẳng những không cãi cọ với anh mà còn rất lý trí cho anh quyền lựa chọn. Nếu cô kiên quyết đuổi anh đi, anh còn có thể đấu tiếp, đằng này, cô lại tự nguyện chuyển ra ngoài...

Tô Việt bắt đầu hối hận vì quyết định vội vàng của mình.

Anh oán hận nhìn khuôn mặt đã khiến anh rung động kia. Cô gái này thật là cứng đầu!

Nhưng càng cứng đầu anh càng thích.

3. Chương 05+06

Chương 5

“Nhan Nhan.” Tô Việt phát hiện ra cái cách gọi này nghe thật êm tai, “Xin lỗi.”

“Không cần, cũng không hoàn toàn là lỗi của anh.” Nhan Hạ nói với giọng buồn bã nhưng tuyệt đối không vì cảm giác cô đơn lúc này mà có một chút rung động nào, “Lúc đầu tôi muốn tìm một người trọ là nam giới, chỉ vì nghĩ tới sự thoải mái của bản thân mà không chú ý tới cảm nghĩ của anh ấy...” Cô mỉm cười với Tô Việt, “Tô Việt, tôi không muốn nghĩ anh giả vờ tốt, thậm chí suy nghĩ thực lòng của anh là gì tôi cũng không muốn biết. Tôi chỉ muốn nói với anh, nếu tình cảm anh dành cho tôi vượt qua ngưỡng tình bạn thì mong anh hãy biến nó thành sự tôn trọng, đừng giữ nó lại hay để nó dây dưa thêm nữa. Dù là vì lý do gì đi nữa, tôi không làm anh tổn thương nên mong anh cũng đừng làm tổn thương tôi.”

Tô Việt lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt phức tạp không rõ đang nghĩ gì. Một lúc lâu sau, anh giơ tay lên định chạm vào cô, nhưng cuối cùng lại thu tay lại: “Nhan Hạ, xin lỗi.” Anh thấp giọng nói, rồi quay đầu đi ra ngoài.

Nhan Hạ cả đêm trần trọc, gần sáng mới thiếp đi được một lúc, mơ mơ màng màng tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ. Cô cố gắng cố gắng dậy đi làm.

Di động đầy tin nhắn của Khưu Dự Khai, anh ta hết xin lỗi lại thề thốt tin tưởng cô. Dù trong lòng Nhan Hạ không còn so đo gì nữa nhưng cô cũng chẳng có tâm trạng đâu mà lời ngon tiếng ngọt với Khưu Dự Khai nữa.

Bận rộn cả ngày trời, về đến nhà đã là bảy giờ tối, Nhan Hạ mở cửa, nhất thời thấy có gì là lạ, có cảm giác trống trải. Về phòng của cô thì phải đi qua phòng ngủ chính, nhưng cửa phòng ngủ chính lại đang mở toang, bên trong trống trơn, đồ đạc của Tô Việt đã không còn bất cứ cái gì.

Nhan Hạ mắt chữ A mồm chữ O, ngơ ngác bước vào. Trên bàn làm việc sạch bóng, một mảnh giấy nằm chơ vơ: “Em nói đúng, tôi đã làm ảnh hưởng tới cuộc sống của em, là lỗi của tôi, tôi nhận lỗi. Tiền thuê phòng không cần trả, tôi giữ căn phòng này, em không được cho người khác ở, trừ em ra.”

Nét chữ cứng cỏi, sắc bén. Nhan Hạ lật mặt sau tờ giấy lại, thấy hình ảnh quảng cáo của một bộ phim hollywood nào đó.

Cô lập tức gọi điện cho Tô Việt nhưng anh đã tắt máy. Nhan Hạ đứng giữa căn phòng sạch sẽ ngăn nắp này, trong lòng chợt dâng lên cảm giác phức tạp. Cô đứng rất lâu, đến khi chân tê mỏi mới sực tỉnh, sau đó đi ra ngoài. Đang không biết cất mảnh giấy trong tay ở đâu thì cô chợt nhìn lên bức tường treo đầy tranh ảnh trong phòng ăn mà Tô Việt bố trí, cô liền dán mảnh giấy bên cạnh bức ảnh chụp nôi cay thập cẩm.

Nhan Hạ uể oải lê chân vào bếp định lấy sủi cảo ăn. Vừa mở tủ lạnh, cô lập tức kinh ngạc: trong tủ chất đầy nguyên liệu nấu ăn! Từng túi nhỏ sườn lợn, cá tươi, dưa muối do anh tự làm được xếp gọn gàng trong tủ. Trên bệ bếp còn có một cuốn sổ ghi chép, mỗi món ăn mà anh làm được cô khen, anh đều viết lại cụ thể từng bước làm, hơn nữa còn ghi rõ gia vị nào để ở vị trí nào trong bếp.

Nhan Hạ vừa xem vừa bùi ngùi rơi lệ vì người đàn ông hung ác này! Nếu không phải tòa thành trong lòng cô vững chắc thì giờ này nhất định đã rơi vào tay giặc mất rồi.

Nhan Hạ cất gọn cuốn sổ vào một chỗ, lấy một cái nồi ra tiếp tục luộc sủi cảo.

Nhìn những bức ảnh chụp sủi cảo đông lạnh treo trên tường, Nhan Hạ chợt cảm thấy thịt heo đậu dưa chẳng còn ngon miệng nữa.

Di động vang lên rất lâu, Khưu Dụ Khai có lẽ đã không đủ kiên nhẫn đợi tin nhắn của cô nữa nên đành phải gọi điện tới, rồi rít xin lỗi cô. Nhan Hạ nói với anh ta chuyện Tô Việt đã chuyển đi, Khưu Dụ Khai ngăn người, nói muốn về thăm cô.

“Không cần đâu, hai tuần nữa em được nghỉ phép, em sẽ tới chỗ anh.”

Từ khi Khưu Dụ Khai tới Bắc Kinh, Nhan Hạ chưa từng tới thăm anh một lần, cô cảm thấy mình đã không làm tròn bổn phận của bạn gái.

Khưu Dụ Khai bỗng tỏ ra kinh ngạc, hỏi đi hỏi lại cô thật sự muốn tới ư? Sau đó còn nhắc cô mấy lần, khi nào tới thì báo trước để anh ta ra nhà ga đón.

Hai người nói chuyện một lúc lâu, Nhan Hạ sâu sắc hiểu được mình đã quá lạnh lùng với bạn trai, cho nên bây giờ mới ngọt ngào một chút thôi anh đã cảm thấy khó tin như thế.

Vì kỉ nghỉ phép, mấy ngày sau đó Nhan Hạ bận tới mất tới mũi. Dự án hợp tác với công ty bất động sản Long Vực xuôi chèo mát mái, công ty đó không ngờ lại vô cùng coi trọng tòa nhà nhỏ bé này, đến nỗi một nhân vật lớn của tổng công ty đích thân xuống thị sát. Trong buổi họp, nhân vật kia vừa xuất hiện đã khiến cho toàn bộ các cô gái rung rinh, tim nhảy dựng lên. Anh ta quá đẹp trai!

Vấn đề mấu chốt vẫn là đẹp trai! Nhan Hạ cảm thấy Tô Việt đã là “thượng đẳng” rồi, không ngờ người đàn ông họ Long này còn hơn cả Tô Việt: một đôi mắt hoa anh đào đầy uy lực, đôi môi mỏng nửa cười nửa không, khí thế bừng bừng càng tăng thêm sự bí hiểm cho ông sếp béo phì hiền lành của Nhan Hạ đứng bên cạnh.

Tan họp, sếp cố ý gọi Nhan Hạ lại, giới thiệu với Long Trạch, cô là bông hoa của phòng kế hoạch.

Nhan Hạ vừa oán thầm trong lòng, vừa phải giả bộ vui vẻ cười nói. Đôi mắt hoa đào của Long Trạch chợt sáng lên: “Cô Nhan... ngưỡng mộ đã lâu!”

Nhan Hạ nghĩ bụng, tôi có cái gì mà anh phải ngưỡng mộ đã lâu chứ?

Nhưng đối phương đã nể tình như thế, cô đương nhiên phải thân thiện hưởng ứng, đứng nói chuyện với anh ta một lúc rồi tìm cơ cáo từ.

Long Trạch đắm chiêu nhìn theo bóng lưng Nhan Hạ, nghĩ thầm: cũng đâu có gì hơn người, sao phải nhớ nhung tới mức ấy?

Nhan Hạ đặt vé tàu hỏa vào sáng thứ bảy rồi hẹn Khưu Dụ Khai buổi trưa tới đón mình. Nhưng đột nhiên thứ sáu vị Long Trạch đại nhân kia không tới họp nữa, sếp nhân từ cho Nhan Hạ được nghỉ sớm một ngày. Nhan Hạ hí hửng ra nhà ga mua vé xe lửa lập tức tới Bắc Kinh và hủy vé thứ bảy đã đặt đi. Cô rút điện thoại ra định gọi cho Khưu Dụ Khai báo tin mừng nhưng đột nhiên lại nhớ tới một chuyện. Lần đó, cô tan ca sớm, vừa về tới nhà đẩy cửa ra liền thấy Khưu Dụ Khai và cô gái xinh đẹp thuê phòng cùng cô đang hôn nhau say đắm. Lúc kéo Khưu Dụ Khai ra, cô còn nhìn thấy hai người họ đang đề lên con khỉ bông miệng rộng mà cô rất thích.

Có thể là do hôm trước gọi điện, Khưu Dụ Khai hỏi quá nhiều về thời gian cụ thể tới Bắc Kinh, Nhan Hạ thừa nhận, trong lòng cô cũng đã nảy sinh nghi ngờ.

Coi như lần này cho anh ấy một bất ngờ đi! Nhan Hạ tự nhủ với chính mình.

Tàu cao tốc chạy rất nhanh, bốn giờ chiều Nhan Hạ đã có mặt ở Bắc Kinh, cô bắt taxi tới gần công ty của Khuê Dụ Khai, nhìn đồng hồ thấy sắp tới giờ tan ca, cô quyết định đứng đợi ở đại sảnh tòa nhà văn phòng.

Chẳng mấy chốc, Khuê Dụ Khai và mấy đồng nghiệp nam vừa trò chuyện vừa đi ra. Hai tháng không gặp, anh nhìn có vẻ béo lên. Nhan Hạ đang định tiến đến trước mặt Khuê Dụ Khai thì một bóng người quen thuộc từ đằng sau Dụ Khai đi lên, bám lấy cánh tay anh ta.

Trái tim Nhan Hạ chợt khựng lại, ý nghĩ đầu tiên tới sớm hơn cả sự đau đớn và nhục nhã chính là: cô đứng rồi – son môi Channel không phải là món quà mà người đàn ông nào cũng nghĩ ra.

Khuê Dụ Khai nói chuyện cùng mấy đồng nghiệp, Tạ Thư Nhã thỉnh thoảng xen vào một hai câu, rồi liếc mắt đưa tình với Khuê Dụ Khai, hai người mỉm cười với nhau.

Nhan Hạ nhìn họ, lạnh lùng cười không ra tiếng.

Đi được một lúc hai người họ tụt lại phía sau đám người, Tạ Thư Nhã bĩu môi nói nhỏ với Khuê Dụ Khai cái gì, anh ta bật cười: “Mai anh mới gặp cô ấy, bây giờ em mất hứng cái gì chứ?”

Nhan Hạ nghe thấy giọng điệu ám ức của Tạ Thư Nhã: “Lần này rốt cuộc anh có nói với cô ta hay không?”

Khuê Dụ Khai thoạt nhìn có chút không đành: “Cô ấy khó khăn lắm mới tới đây một chuyến...”

Tạ Thư Nhã không dám yêu cầu thêm nữa, chỉ mím môi nhìn anh ta với vẻ ám ức. Khuê Dụ Khai bị cô ta nhìn đến mức cảm thấy tủi lòng, cúi xuống hôn lên môi cô ta, thì thầm hứa: “Anh nhất định sẽ nói rõ với cô ấy... Cho anh thêm chút thời gian, anh và cô ấy đã có tình cảm lâu như thế, thật sự anh cần suy nghĩ kỹ xem nên nói thế nào với cô ấy. Anh đã một lần làm tổn thương cô ấy rồi...”

Nhan Hạ cảm thấy đầu mình ong ong, cứng nhắc bước đi sau hai người họ. Ra ngoài tòa nhà, Khuê Dụ Khai dơ tay ra vẫy taxi, bất giác quay đầu lại, anh ta dừng người.

Tạ Thư Nhã cảm nhận được khuỷu tay người đàn ông bên cạnh cứng đờ, cũng quay lại nhìn, khuôn mặt xinh đẹp tức thời trắng bệch không còn một giọt máu, bàn tay vẫn nắm chặt tay Khuê Dụ Khai không buông.

Nhan Hạ đứng trên bậc thềm, khinh bỉ nhìn xuống: “Người ta nói, chó thì vẫn không bỏ được c**. Đúng là không sai vào đâu được.”

Chương 6

Khuê Dụ Khai mím môi mãi không thốt ra được câu nào, Tạ Thư Nhã không nhịn được phải lên tiếng: “Nhan Hạ, tôi biết tôi không đúng, nhưng...”

“Nhưng cô yêu anh ta thật lòng chứ gì?” Nhan Hạ cười mỉa mai, “Tình yêu chân chính là có thể rũ bỏ luân thường đạo lý sao? Chưa nói đến đây là bạn trai của bạn, nếu là bạn trai của mẹ cô thì sao? Cái loại yêu đương lén lút loạn luân này có vẻ như rất kích thích cô nhỉ?”

Viên mắt Tạ Thư Nhã đã đỏ hoe, một giọt nước trong suốt rơi xuống. Khuê Dụ Khai nhìn mà không đành lòng, thấp giọng cầu xin: “Tiểu Hạ, chúng ta ra chỗ khác nói chuyện được không? Đừng đứng đây cãi lộn.”

“Đi đâu? Tới chỗ các người yêu đương lén lút sao?”

“Nhan Hạ!” Khuê Dụ Khai cau mày, thở dài một hơi rồi tiến lên kéo Nhan Hạ, “Em đừng như thế được không...”

Anh ta vừa chạm tới bàn tay cô, Nhan Hạ liền giơ tay lên giáng cho anh ta một cái tát: “Rất xin lỗi, tôi buồn nôn lắm! Buồn nôn tới nỗi tay cũng run bần bật, chứ không phải tôi cố ý đánh anh đâu.”

Tạ Thư Nhã vốn dĩ là một cô tiểu thư đồng đánh chua ngoa, chỉ khi ở trước mặt người đàn ông mình thích cô ta mới tỏ ra hiền lành dịu dàng, lúc này thấy Khuê Dụ Khai bị ăn tát, mặt cô ta lập tức biến sắc, chỉ tay vào Nhan Hạ định mắng, nhưng chưa kịp mở miệng thì Nhan Hạ đã hạ cái tát thứ hai: “Cái này không phải là vì run tay nữa, mà là đánh cái đồ tiện nhân nhà cô.”

Tạ Thư Nhã từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ bị người ta động tay động chân, lần này bị Nhan Hạ đánh đến mức đầu óc choáng váng.

Ba người đứng ngay ngoài cửa công ty cãi nhau âm ỉ, người xung quanh xúm lại càng lúc càng đông. Nhan Hạ nhìn đôi nam nữ trước mặt thôi cũng cảm thấy buồn nôn, liền quay đầu bỏ đi. Khưu Dụ Khai vội vàng đuổi theo, Tạ Như Nhã ôm mặt thét chói tai: “Khưu Dụ Khai! Hôm nay anh còn đuổi theo cô ta em chết cho anh xem!”

Nói xong, cô ta quay đầu chạy, Khưu Dụ Khai lập tức đuổi theo cô ta. Một chiếc xe máy đang chạy đến, vì tránh Tạ Như Nhã mà đụng vào Khưu Dụ Khai chạy đằng sau.

Cũng may chiếc xe máy cũng phanh gấp lại, Khưu Dụ Khai chỉ vị ngã văng ra ngoài, lăn trên mặt đường mấy vòng, lúc dừng lại anh ta ôm tay phải về khổ sở.

Có điều lúc này anh ta khỏi cần phải khó xử nữa, cả hai cô gái đều đã quay lại. Tạ Như Nhã khuyu gối bên cạnh ôm lấy anh ta mà khóc, còn chỉ tay vào Nhan Hạ mà chửi ầm lên. Nhan Hạ trước tiên đi tới gần quan sát xem tình trạng thương tích của Khưu Dụ Khai, thấy anh ta vẫn tỉnh táo không có vấn đề gì lớn, cô mới thở phào nhẹ nhõm rồi rút điện thoại ra gọi 120, sau đó báo cảnh sát, cô cũng không quên nói mấy câu an ủi chàng trai trẻ lái xe máy vừa bị quăng ngã kia.

Tạ Như Nhã điên cuồng mắng mà không thấy đối phương đáp trả, giận giữ tháo giày cao gót ra nia về phía Nhan Hạ. Nhan Hạ nhanh nhẹn nghiêng đầu tránh được, nhưng anh chàng xui xẻo kia lại lãnh gọn chiếc giày, một dòng máu đỏ tươi lăn xuống từ lỗ mũi.

Anh ta khổ sở ngồi bệt xuống đất nâng mặt, hai mắt trợn lên nhìn Tạ Như Nhã. Tạ Như Nhã vừa sợ vừa xấu hổ, chỉ vào Nhan Hạ mà quát: “Dụ Khai mà xảy ra chuyện gì tôi sẽ không tha cho cô.”

Nhan Hạ nhìn Khưu Dụ Khai đang nhú chặt mắt, chau mày nằm dưới đất, cô lạnh lùng cười với Tạ Như Nhã: “Là do cô lao ra đường khiến anh ấy đuổi theo bị xe đụng, đừng có đổ lên đầu tôi. Cô vô liêm sỉ đã đánh, lại còn ngu ngốc nữa là sao hả? Là ai tự nguyện cởi đồ dụ anh ta lên giường? Là ai dây dưa với anh ta mãi không chịu buông, không đợi được mà phải chuyển tới Bắc Kinh làm việc hả? Tạ Như Nhã, anh ta có chuyện gì cũng chỉ vì cái “tình yêu chân thật” của cô làm hại. Chuẩn bị tinh thần đi tự tử đi nhé!”

Khưu Dụ Khai không nghe tiếp được nữa, cố chịu đau đớn mở mắt ra gượng cười nói: “Anh còn chưa chết, hai người đừng có cãi nhau nữa được không?”

Giữa bạn gái lời nói lạnh lùng như dao và cô bồ nhí nước mắt vòng quanh, rốt cuộc Khưu Dụ Khai cũng đưa ra lựa chọn của mình, anh ta giơ tay trái lên nắm lấy tay Tạ Như Nhã.

Nhan Hạ đứng nhìn từ xa, người xung quanh xúm lại bàn ra tán vào, rõ ràng rất âm ỉ nhưng cô lại thấy vô cùng tĩnh lặng, tĩnh lặng tới mức có thể nghe được sự chuyển động của thời gian. Tuổi thanh xuân của cô, quãng thời gian rực rỡ nhất của cô, cuối cùng cũng đã được chứng minh rõ là một sự sai lầm.

Cảnh sát tới, xe cứu thương cũng tới. Tạ Như Nhã tự nhận người bị thương là người nhà của mình, còn Nhan Hạ thì bị anh chàng lái xe máy kia kéo đi làm nhân chứng ình, đành đi theo đoàn người tới bệnh viện.

Dọc đường, anh chàng kia nói với về cầu xin: “Thật sự không liên quan tới em, bọn họ tự nhiên lao ra đường, chị mau làm chứng cho em với!”

Nhan Hạ trấn an cậu ta: “Chị sẽ làm chứng cho em. Mũi của cậu bị cô gái kia ném giày trúng, cậu còn có thể tố cáo cô ta!”

Ngoại trừ Tạ Như Nhã đang tròn mắt và Khưu Dụ Khai đang ôm tay đầy đau đớn thì bác sĩ và cảnh sát đều bật cười. Anh chàng kia cũng thôi cau có mà tủm tỉm cười.

Tới bệnh viện, Khưu Dụ Khai và cả anh chàng lái xe máy đều được đưa tới phòng khám. Tạ Như Nhã và Nhan Hạ ngồi ngoài hành lang trả lời câu hỏi của cảnh sát.

Tạ Như Nhã khóc mãi không ngừng, không chịu phối hợp với cảnh sát, đồng chí cảnh sát tỏ ra rất bức bối, nhưng Nhan Hạ lại thần nhiên kể lại toàn bộ sự việc xảy ra, thậm chí tư thế ngã mỹ miều của Khưu Dụ Khai cũng được cô miêu tả kĩ càng. Tạ Như Nhã nghe thấy, lòng đau như cắt, lại chỉ vào mũi Nhan Hạ mà chửi ầm lên. Nhan Hạ chẳng buồn đôi co với cô ta, thẳng tay tặng cho cô ta một cái tát, khiến cô ta hoàn toàn im bặt. Đồng chí cảnh sát đứng bên cạnh phối hợp rất ăn ý, cúi đầu giả vờ không thấy!

“Nào cô nếu tỉnh táo thì ngâm miệng vào cách xa tôi ra, còn không tỉnh táo thì để tôi giúp cô!”

Tạ Thư Nhã vốn dĩ ý vào cảnh sát ở đây mới dám lên tiếng mắng chửi Nhan Hạ, nhưng thấy đồng chí cảnh sát thờ ơ đứng bên cạnh ngấm khí trời thì chỉ còn biết há hốc mồm, đang định liều mạng chiến tiếp, Nhan Hạ lại vung tay lên.

Thế nhưng lần này cô chưa kịp hành động thì cổ tay đã bị ai đó ngăn lại. Nhan Hạ quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc lẽ ra không nên xuất hiện ở đây.

Ánh mắt quen thuộc kia mang theo thần sắc xa lạ đang nhìn cô. Bàn tay anh ta vững vàng nắm lấy tay cô.

Tạ Thư Nhã nhìn thấy Tô Việt, mắt sáng rực, lo sợ trong lòng tan biến, tiến lên định đánh Nhan Hạ nhưng lại bị Tô Việt ngăn cản.

“Anh!” Cô công chúa chua ngoa dậm chân giận dữ.

Tô Việt cuối cùng cũng di dời ánh mắt đặt trên người Nhan Hạ, liếc nhìn Tạ Thư Nhã: “Yên phận chút đi! Ra kia ngồi!”

Tạ Thư Nhã không chịu, hai mắt phóng ra tia lửa nhìn chằm chằm Nhan Hạ đang bị túm cổ tay, vẻ mặt hùng hùng hổ hổ. Hai vị cảnh sát còn đang ở đây, lẽ nào để cho bọn họ công kích nhau ngang nhiên trước mắt mình? Thế là hai người họ tiến lên, một trái một phải kéo Tạ Thư Nhã ra một góc, tiếp tục hỏi chuyện.

Tô Việt quay đầu nhìn thoáng qua Nhan Hạ, nói: “Chờ tôi một chút.” Nói rồi, anh đi tới trước mặt vị cảnh sát đang thẩm vấn Tạ Thư Nhã: “Xin lỗi, đây là em gái tôi, mong anh buông con bé ra.”

Đúng là Tô Việt, không sai! Đúng là giọng nói quen thuộc đối với Nhan Hạ, nhẹ nhàng trầm ổn, dịu dàng dễ nghe, vậy mà lúc này giọng nói ấy lại mang theo sự áp bức nặng nề. Nhan Hạ nhìn thấy hai cảnh sát kia buông tay, rồi lại nhìn Tạ Thư Nhã gục vào ngực Tô Việt mà khóc nức lên. Cô không hề cảm thấy kinh ngạc, dường như chịu lừa dối quá nhiều đã hóa thói quen. Chỉ có điều trái tim cô vô cùng lạnh lẽo, lạnh đến đóng băng.

“Nhan Hạ,” cô tự nhủ với mình, “đời này không có ai là thật lòng tốt với mày hết, mày chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình mà thôi.”

4. Chương 07+08

Chương 7

Tô Việt đỡ dành Tạ Thư Nhã đến khi cô ta bình tĩnh lại mới quay sang nói với trợ lý đi cùng: “Đưa tiểu thư đi rửa mặt thay quần áo rồi quay lại đây.”

Tạ Thư Nhã không chịu đi, Tô Việt lại nói: “Anh vừa hỏi bác sĩ rồi, Khưu Dự Khai chỉ bị thương ngoài ra, cậu ta sắp được ra ngoài rồi, em muốn để cậu ta nhìn thấy cái bộ dạng này của mình à?”

Tạ Thư Nhã nhếch nhếch nghe vậy liền vội vàng đi thay quần áo, lúc đi qua người Nhan Hạ, cô ta còn cười lạnh đầy khinh miệt.

Nhan Hạ hiểu rõ sức lực của mình đã cạn kiệt, lúc này nếu cô còn ra tay lần nữa, Tô Việt mà không tới giúp thì chắc chắn cô sẽ bị ả điên kia đánh ngã mất.

Tạ Thư Nhã đã đi được một đoạn rồi, hai đồng chí cảnh sát cũng đã được người của Tô Việt lôi đi bắt chuyện. Nhan Hạ ngây ngốc đứng một chỗ, không biết phải làm gì. Tô Việt đi tới chỗ cô, cô vô thức lùi về sau né tránh, tiếc là cánh tay anh ta quá dài, đã nhanh chóng giữ lấy bả vai cô, kéo lại về phía mình.

“Thật là... Hai cô gái lại đi ẩu đả giữa đường!” Tô Việt chau mày, vừa nói vừa quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới xem có bị thương ở đâu không. Sau đó anh nhìn thẳng cô, nói: “Đừng nhìn anh bằng ánh mắt này, anh không nói sự thật, nhưng cũng không hề lừa gạt em điều gì.” Anh thấp giọng nói, “Tô Việt là tên của anh trước năm anh ba tuổi. Anh là... con riêng. Hiện tại, tên anh là Tạ Hoài Nhuệ. Thư Nhã là em cùng cha khác mẹ của anh.”

“Tạ Hoài Nhuệ?” Nhan Hạ hỏi theo phản xạ, “Là Tạ Hoài Nhuệ của công ty truyền thông Phong Nhuệ?”

Tạ Hoài Nhuệ gật đầu.

Cái tên Tạ Hoài Nhuệ này, đối với người trong giới quảng cáo, kể cả một nhân viên quèn như Nhan Hạ cũng là một cái tên vang dội như sấm rền bên tai: “linh hồn của công ty truyền thông Phong Nhuệ”. Công ty này khởi sắc và có tiếng cũng đều nhờ cả vào bàn tay tài hoa của anh ta.

Nhân vật truyền kỳ ấy hóa ra là người đã sống dưới cùng một mái nhà với cô ba tháng trời? Cho dù là vì lí do gì đi nữa thì cũng quá tốt! Cô có nên cảm thấy vinh hạnh hay không đây?

Tạ Hoài Nhuệ hoàn toàn có thể hiểu được ánh mắt lạnh lùng của Nhan Hạ, bàn tay anh càng thêm siết chặt: “Nhan Hạ... đừng nghĩ anh xấu xa như vậy được không?”

“Đương nhiên.” Nhan Hạ cười đầy châm chọc, “Tôi làm sao có thể nghĩ anh xấu xa được chứ? Anh là Tạ Hoài Nhuệ cơ mà, tôi thật đúng là không biết lượng sức mình mới nghĩ rằng anh thuê nhà tôi là vì muốn tán tỉnh tôi, để giúp cô em gái mặt dày kia của anh thoát tội! Nhưng mà tôi cảm thấy vô cùng may mắn vì được bố mẹ tôi giáo dục tốt, anh đẹp trai giàu có như thế nhưng tôi vẫn giữ khoảng cách với anh được, vẫn không bị anh lừa dối! Hay lắm! Tôi thật sự bội phục chính mình.

Tạ Hoài Nhuệ hít sâu, nói: “Anh không tán tỉnh em. Là Thư Nhã cầu xin anh đi gặp em, thuyết phục em buông tay. Anh cũng muốn tới xem em là người con gái thế nào mà có thể khiến Khưu Dự Khai do dự mãi giữa em gái anh và em.”

“Và kết quả là anh thấy tôi rất tầm thường, không đủ làm chân xách dép cho em gái anh đúng không?” Nhan Hạ mỉm cười, “Cho nên anh cho rằng em gái anh cướp người yêu của tôi là đúng, đồng thời còn nghĩ cách để giúp cô ta tẩy trắng đúng không?”

Hai bên thái dương của Tạ Hoài Nhuệ đã nổi gân xanh, rõ ràng anh đang rất tức giận. Nhan Hạ thích thú theo dõi sắc mặt biến đổi của anh.

“Nhan Nhan.” Anh nhỏ giọng nói, “Nếu anh thật sự như em nghĩ, anh đã không bỏ đi. Anh biết anh sai, cho nên anh mới chuyển khỏi nhà em...”

“Gọi tôi là Nhan Hạ!” Nhan Hạ bị hai chữ “Nhan Nhan” của Tạ Hoài Nhuệ làm cho tức giận. Nhưng anh lại bất ngờ kéo cô ôm vào lòng.

“Buông ra!” Cô phẫn nộ giẫy dụa.

“Nhan Nhan.” Anh ôm chặt lấy cô, giọng nói pha đầy sự đau đớn, “Anh không có cách nào khác, một chút cũng không nghĩ ra phải làm thế nào... Em ghét em gái anh bao nhiêu, anh lại càng thích em bấy nhiêu.”

Nhan Hạ tức run cả người: “Cái kiểu thích của anh thật sự khiến người khác buồn nôn.”

“Ừ.” Tạ Hoài Nhuệ thở dài, cúi sát vào đôi mắt nhắm hờ mệt mỏi của Nhan Hạ, “Nhưng mà, cảm ơn em vì đã thừa nhận đó là thích.”

Không hổ là thiên tài giới quảng cáo, giờ tay một cái là có thể dễ dàng ôm gọn Nhan Hạ vào lòng. Bao nhiêu lời tức giận Nhan Hạ cũng không nói ra được. Tạ Hoài Nhuệ tâm tâm niệm niệm bao lâu nay cuối cùng cũng đã được ôm người đẹp trong lòng. Cho dù đáng về lúc này của cô là hận không thể cắn đứt một miếng thịt của anh, nhưng anh lại cảm thấy vẻ mặt đỏ bừng, giận đến nghiến răng nghiến lợi này của cô thật đáng yêu.

Đúng lúc này, Khưu Dự Khai bị đẩy ra, Tạ Thư Nhã cũng sửa sang lại dung nhan xong vừa quay về.

Hai đầu hàng lang, hai người giạt mình nhìn đôi nam nữ đứng ở giữa đang ôm nhau, cùng hét lên một tiếng đầy kinh hãi:

“Tiểu Hạ....” (Khưu Dự Khai)

“Anh!” (Tạ Thư Nhã)

Nhan Hạ vừa nghe thấy Khưu Dự Khai gọi mình liền khựng người lại. Tạ Hoài Nhuệ lại càng ôm chặt lấy cô, nhướn mày nhìn hai người kia, không hề có ý định buông tay ra.

Nhan Hạ vùng ra khỏi vòng tay Tạ Hoài Nhuệ. Bốn người mỗi người một vẻ mặt cứng nhắc đứng một chỗ. Anh chàng đi xe máy xui xẻo kia đột ngột xuất hiện, sau khi rửa mặt mũi xong để lộ ra khuôn mặt tuấn tú non búng ra sữa. Anh ta hí hửng chạy tới trước mặt Nhan Hạ, ửng đỏ mặt nói: “Chị còn chưa đi à?”

“... Chuẩn bị đi!” Nhan Hạ hít sâu, run rẩy nói.

“VẬY để em đưa chị về nhé. Người nhà em cũng tới đón em rồi.” Anh chàng hồn nhiên nói, hoàn toàn không để ý tới ba người còn lại đang trở mắt nhìn mình. Đúng là... thanh niên trẻ tuổi có khác, lời nói tràn ngập tình ý mà không biết cách che giấu.

Nhan Hạ dở khóc dở cười, đang muốn nói mấy lời từ chối khéo thì eo liền bị ai đó ôm đi. Giọng nói quen thuộc vang lên lạnh lùng: “Người nhà cô ấy cũng đang ở đây, không phiền cậu nhóc lòng! Có chuyện gì liên quan cần giải quyết thì cứ tới tìm tôi.” Ngón tay thon dài kẹp một tấm danh thiếp, chìa ra trước mặt anh chàng kia.

Anh chàng xui xẻo nhận lấy danh thiếp, nhìn Nhan Hạ bằng ánh mắt tha thiết: “Ừm... em có thể xin số điện thoại của chị được không? Hôm nay chị đã giúp em nhiều, dù thế nào em cũng phải cảm ơn chị.”

Nhan Hạ đang định lên tiếng, Tạ Hoài Nhuệ đã lạnh lùng đáp: “Muốn tìm cô ấy cũng phải liên hệ với tôi trước.”

Anh chàng xui xẻo cuối cùng cũng hiểu ra điều gì: “Hai người... Chị ấy là bạn gái anh à?” người đàn ông này không phải là anh trai của cô gái diên khùng kia sao? Sao lại biến thành bạn trai của nữ hiệp thế? Thế này chẳng phải sẽ chặt đứt cánh tay lẽ phải giúp đỡ kẻ yếu sao???

Tạ Hoài Nhuệ thản nhiên hỏi lại: “Cậu nghĩ sao?”

Anh chàng xui xẻo thất vọng bỏ đi.

Tạ Thư Nhã rút cuộc cũng tỉnh mộng, đi tới bên cạnh Tạ Hoài Nhuệ: “Anh... Anh và cô ta?”

Nhan Hạ vừa rồi là mượn Tạ Hoài Nhuệ để đối phó với cậu thanh niên kia, còn bây giờ cô đã có thể lên tiếng: “Đừng hiểu lầm, anh ta theo đuổi tôi nhưng đã bị tôi từ chối rồi.”

Tạ Thư Nhã kêu lên: “CÔ đừng có nằm mơ! Không có chuyện đó!”

Nhan Hạ liếc nhìn Tạ Hoài Nhuệ, anh thở dài gật đầu: “Cô ấy vừa từ chối anh lần thứ hai!”

Tạ Thư Nhã há hốc mồm, suýt nữa ngất xỉu. Với cô ta, Nhan Hạ ngoại trừ được cái mặt tầm tầm ra thì căn bản không biết gì, nội trợ mù tịt, nữ tính cũng không có. Khư Dụ Khai lưu luyến Nhan Hạ đã khiến cho cô ta vô cùng căm tức, hôm nay ngay cả anh trai cô ta cũng coi trọng Nhan Hạ! Đây quả thực nỗi nhục còn lớn hơn cả lúc cô ta bị Nhan Hạ tát.

Ở đầu hành lang bên kia, Khư Dụ Khai ngồi trên xe đẩy, mặt xám ngoét! Trong khi hai anh em họ Tạ còn đang đôi co, Nhan Hạ cũng phóng nhìn về phía Khư Dụ Khai, cô nhìn thấy sự thất vọng và mất niềm tin trong đôi mắt anh ta. Cô thầm nghĩ, như vậy cũng tốt, coi như không ai nợ ai, sau này cũng không cần nhớ tới ai.

Nhan Hạ chán nản xoay người định rời đi.

Tạ Hoài Nhuệ vội vàng đuổi theo.

“Anh đưa em về, em về ngủ một giấc cho khỏe, rồi chúng ta từ từ nói chuyện.”

Chương 8

Người trợ lý được Tô Việt phái đi lấy lại hành lý bỏ quên của Nhan Hạ quay về nói đã không tìm thấy đâu nữa, hỏi cô có cần báo cảnh sát không nhưng Nhan Hạ lắc đầu. Dù sao thì di động và ví tiền của cô cũng mang theo bên mình rồi, trong va li hành lý chỉ có mấy bộ quần áo cũ của Khư Dụ Khai và một món quà mà cô đã dày công chuẩn bị cho anh ta. Bị mất rồi coi như cũng là điềm báo chấm dứt đoạn tình cảm này.

Tô Việt hình như cũng đang nghĩ như thế, tủm tỉm nói: “Cái cũ không đi, cái mới sao tới.”

Nhan Hạ bắt lực lườn anh một cái.

Tô Việt đưa cô tới khách sạn sắp xếp chỗ ở cho cô.

Khách sạn năm sao Đế Đô lộng lẫy, đi bên cạnh một người đàn ông anh tuấn, tâm trạng Nhan Hạ dù đang rất rối rắm nhưng cũng không kìm được mà nhìn ngó. Tô Việt lấy ra một chiếc bút để kí tên, cô liếc nhìn qua, không phải cây bút máy màu ánh bạc mà anh dùng trước đây. Thấy Nhan Hạ nhìn mình, Tô Việt dừng tay, chợt nói: “Anh rời khỏi nhà em bao nhiêu ngày thì em đều ăn sủi cảo bấy nhiêu ngày đúng không?”

Nhan Hạ không biết vì sao anh lại hỏi chuyện này, thành thực đáp: “Cũng có mấy hôm ăn mì, thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị.”

Tô Việt có vẻ không hài lòng lắm với câu trả lời của cô, hạ bút kí roẹt một cái trên giấy, nét chữ cứng cáp.

Nhan Hạ cũng không thèm để ý, cầm thẻ phòng đi lên tầng trên. Tô Việt theo sau, vào phòng tắm, xả tay áo lên xả nước ấm vào bồn tắm, sau đó dọn đồ cô tắm xong ngủ một giấc, khi nào anh tới sẽ gọi cô. Nhan Hạ mệt đến mức chẳng muốn suy nghĩ, Tô Việt vừa rời khỏi cô liền nằm ngủ, chẳng biết qua bao lâu thì nghe thấy tiếng đập cửa khiến cô giật mình tỉnh giấc.

Tô Việt xách theo hai túi đồ, vừa vào cửa đã sờ trán Nhan Hạ, anh nhíu mày hỏi: “Sao nhiều mồ hôi thế này? Không ngủ được à?”

“Mơ thấy Khưu Dụ Khai và em gái của anh bị xe đụng nên vui quá!” Ngủ được một giấc khiến Nhan Hạ cảm thấy đỡ mệt hơn rất nhiều, lúc này đã dư sức chiến đấu.

Tô Việt lắc đầu thở dài, lấy trong túi ra ba cái cặp lồng cơm xinh xắn, bày trên bàn. Bên trong đều là những thứ Nhan Hạ thích ăn, có thịt bò xào ớt xanh Hàng Châu, tôm nõn bóc vỏ, cơm rang trứng và thịt chân bò hun khói, món nào món ấy đều nhìn rất ngon mắt, mùi hương thơm sức mũi. Nhan Hạ dù không có tâm trạng ăn uống cũng bị hấp dẫn đến mức hai mắt sáng rực lên. Nuốt một miếng xuống, cô nheo nheo mắt lại, à, đúng là mùi vị này!

Tô Việt nhìn bộ dạng cầm đầu ăn của cô, bất giác giơ tay ra vén những sợi tóc của cô ra sau mang tai: “Ăn từ từ thôi, có ai tranh với em đâu.”

Nhan Hạ vừa nhai miếng thịt bò trong miệng, vừa thỏa mãn nói: “Ăn no mới có sức mà đơn độc chiến đấu!” Cô luôn khắc sâu trong đầu, cô chỉ có một mình.

Tô Việt im lặng một lúc, thấp giọng nói: “Em nghĩ anh thuộc phe hai người kia sao?”

“Chẳng lẽ không phải?”

Tô Việt nhìn thấy sự quật cường và hờ hững trong đôi mắt trong trẻo của cô, anh không biết phải nói gì nữa. Trong ngực anh thực sự khó chịu, nói hai tiếng “xin lỗi” rồi lấy một điều thuốc ra, châm lửa. Anh hút mạnh hai hơi, phun một làn khói ra, thở dài.

“Anh hút thuốc à?” Nhan Hạ hỏi.

“Gần đây hơi mệt, thỉnh thoảng hút một hai điều cho thoải mái.” Anh uể oải day mắt.

“Tô Việt.” Nhan Hạ nhẹ giọng gọi, ngừng một chút, cô nói tiếp: “Xin lỗi, tôi quen gọi anh là Tô Việt rồi.”

“Không sao, em có thể cứ gọi như vậy.” Anh nghiêm túc nói.

“... Ừm, Tô Việt, nếu như anh phiền não về chuyện của em gái anh và Khưu Dụ Khai thì anh có thể yên tâm được rồi... Chí ít tôi cũng sẽ không dây dưa với anh ta nữa. Nhưng mà, chớ không đổi được khẩu vị, hôm nay anh ta ăn được cái đồng *** em gái anh, chưa biết chừng sau này sẽ tìm đồng khác mới hơn, đến lúc ấy chắc chắn anh sẽ lại đau đầu.”

Tô Việt nghe cô nói thế liền phì cười, giơ tay lên xoa đầu coi: “Đang ăn cơm, đừng nói bậy!”

Nhan Hạ tỉnh bơ, né tránh tay Tô Việt. Anh trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Chuyện của họ anh sẽ xử lý tốt, bây giờ nói chuyện của chúng ta.”

“Không có chúng ta. Tôi và Tạ Hoài Nhuệ không có trước đây, tôi và Tô Việt... cũng không có sau này.” Nhan Hạ nhìn anh, bình tĩnh nói..

Ánh mắt cô không hề có lấy một chút do dự, Tô Việt dù đã biết tính cách cô là như vậy nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi khó chịu.

“Được, anh biết rồi.” Tô Việt trầm giọng, “Nhưng mà Nhan Hạ, em có thể khách quan nói cho anh biết được không, dù anh là ai đi nữa, trước đây em có từng rung động trước cái người đang ngồi cạnh em này không?”

“... Có.” Nhan Hạ nhẹ nhàng thốt ra một chữ, nụ cười trên môi như hoài niệm xa xưa, “Anh đã từng khiến tôi rung động, nhưng đó cũng chẳng phải chuyện gì lạ. Những bộ trang phục đẹp bày trong cửa hàng ven đường, những cái túi xách xa xỉ mới nhất, mưa tạnh thì nắng lên,... Cái rung động mà anh mang lại cho tôi cũng chẳng khác những thứ kia là mấy, không có gì thần kì cả.”

“Nhưng anh không phải là đồ hiệu, cũng không phải thời tiết.” Trong mắt Tô Việt thoáng hiện lên nụ cười tựa như đốm lửa lập lòe, “Nhan Nhan, so với những người đàn ông em từng gặp, anh là người thích hợp nhất có thể ở bên em cả đời.”

Sắc mặt Nhan Hạ vẫn không thay đổi: “Đừng ép tôi phải nôn hết mấy thứ tôi vừa ăn ra trước mặt anh.”

Tô Việt bắt đầu cười: “Được, không nói chuyện này nữa. Anh rất hối hận lúc đây đã tiếp cận em với mục đích không tốt, càng hiểu em bao nhiêu anh càng hối hận bấy nhiêu, anh biết em tức giận thế nào. Em rất đơn thuần, không thể chấp nhận người khác lừa dối mình.”

Anh đã từng gặp rất nhiều phụ nữ, cũng từng có cảm tình với nhiều người, nhưng chưa có một ai giống như Nhan Hạ: nỗ lực, mạnh mẽ, có ý chí vươn lên, mà lại vô cùng thuần khiết. Cô rất giống anh, nhưng trong anh lại có rất nhiều nơi tâm hồn không được chiếu sáng, còn cô thì không có, con người cô như mùa hạ tràn ngập ánh nắng.

Cô chính là một Tô Việt khác trên đời này, nhưng tốt hơn anh, tự do hơn anh. Tâm hồn anh không xứng đáng với cô, cho nên anh không dám gắng giữ lấy cô.

“Ăn mau đi, lát nữa anh đưa em tới bệnh viện, Khu Dục Khai muốn gặp em.” Tô Việt thở dài nói.

Nhan Hạ lặng im gật đầu, sau đó tiếp tục ăn cơm.

Tô Việt đưa cho cô bộ đồ mới, từ ngoài vào trong đều rất hài hòa, thậm chí nội y và bít tất cũng đều phối hợp với nhau, hơn nữa Nhan Hạ mặc vào rất vừa vặn.

Chiếc váy liền thân màu vàng nhạt của hoa anh thảo khiến sắc mặt nhợt nhạt của Nhan Hạ trở nên có sức sống hơn. Trong túi còn có một hộp đựng đồ trang điểm, Nhan Hạ nhìn thoáng qua nhãn hiệu, vừa thầm mắng chửi người nào đó hoang phí, vừa tỉ mỉ tô vẽ lên mặt. Xong xuôi, nhìn cô không có vẻ gì là cô gái xui xẻo hôm qua vừa chia tay bạn trai, vừa làm đau lòng một người đàn ông theo đuổi mình.

Tô Việt đứng chờ bên ngoài, lại rút thuốc ra hút. Lúc thấy cô đi ra, anh mỉm cười gật đầu nói: “Không ngờ... tùy tiện mua mà nhìn cũng được.”

Nhan Hạ cầm lấy túi xách da dê hiếm có kia, bỏ mấy thứ đồ của mình vào, khoác lên vai rồi nói: “Đi thôi.”

5. Chương 09+10 (hết)

Chương 9

Hai người tới bệnh viện, không thấy Tạ Thư Nhã ở đó, Khu Dục Khai còn đang nằm trên giường bệnh, ánh mắt phức tạp bắn về phía Nhan Hạ và Tô Việt đang sóng vai nhau đi vào.

Tô Việt lạnh lùng nhìn người nằm trên giường, rồi quay đầu lại nói với Nhan Hạ: “Anh đợi bên ngoài, có chuyện gì gọi anh.” Nói xong, anh giơ tay lên ôm lấy vai cô.

Nhan Hạ không đáp lại nhưng ánh mắt Khu Dục Khai đã lộ rõ vẻ bi thương. Tô Việt vừa ra khỏi phòng, anh ta liền mở miệng: “Tiểu Hạ, em và anh ta?”

“Anh ta tới thuê nhà với tên Tô Việt, tới hôm qua tôi mới biết tên thật anh ta là Tạ Hoài Nhuệ. Tôi và anh ta có thể quen biết đều là nhờ ơn của anh và Tạ Thư Nhã cả đấy!” Nhan Hạ cười lạnh, “Có duyên quá phải không?”

Khưu Dụ Khai nằm ngửa, nhắm mắt lại, hít sâu: “Tiểu Hạ, anh xin lỗi.”

“Không cần.”

“Anh và Thư Nhã... sắp tới sẽ đi Ca-na-da, có thể sẽ không quay về nữa.”

“Vậy thì quá tốt rồi, Ca-na-da rất tốt.” Nhan Hạ không thêm để ý.

Khưu Dụ Khai đột nhiên mở mắt, để lộ làn nước mắt trực trào ra ngoài: “Nhan Hạ, anh thật sự đã từng yêu em, nhưng vì sao em không thể quan tâm anh một chút? Chuyện tới ngày hôm nay, anh vẫn như trước luôn lưu luyến em, còn em tại sao một chút tiếc nuối cũng không có?”

“Vì tôi không dễ tiện như anh.” Nhan Hạ nghiêm túc nói.

Khưu Dụ Khai kinh ngạc nhìn cô, mãi không biết phải nói thế nào. Một lúc sau, anh ta chợt bật cười: “Không phải. Vì em chưa từng yêu anh. Trong tâm trí em lúc nào cũng chỉ có sự nghiệp, em để ý tới các mối quan hệ khác còn nhiều hơn yêu anh. Em xưa nay chưa bao giờ chịu khuất phục trước anh, chưa bao giờ đối xử với anh dịu dàng như những người con gái khác. Thậm chí em còn coi thường anh tham dự vào hoài bão của em, thành công hay thất bại của em anh chỉ có thể đứng ngoài nhìn.” Nói hết nỗi lòng, Khưu Dụ Khai thở dài, “Em vốn dĩ không yêu anh, không cần anh.”

Nhan Hạ lắng lắng đứng nghe, găng nuốt xuống cổ họng một nỗi chua xót nghẹn ngào, cuối cùng cô vừa lạnh lùng vừa cao ngạo nói: “Tùy anh muốn nói sao cũng được. Anh nói xong chưa? Chúng ta chính thức chia tay, sau này đến chết cũng sẽ không gặp nhau nữa phải không?”

“Nếu em lấy anh ta, sợ rằng không thể.” Giọng nói của Khưu Dụ Khai cũng trở nên lạnh lùng.

Nhan Hạ bật cười: “Anh đang chờ mong tôi vì anh mà cự tuyệt Tạ Hoài Nhuệ ư?” Khưu Dụ Khai, anh không hiểu rõ tôi rồi. Anh không có vị trí trong trái tim tôi, thì cũng sẽ không là gì trong mắt tôi cả. Từ hôm nay trở đi, đối với tôi mà nói, anh chỉ là người qua đường.” Cô đứng, cúi xuống nhìn gương mặt cứng nhắc của người đàn ông nằm trên giường bệnh, “Anh sẽ chẳng có chút ảnh hưởng nào với những quyết định trong cuộc đời tôi cả. Anh không xứng!”

Khưu Dụ Khai rốt cuộc cũng để lộ ra nỗi đau đớn trên mặt, anh ta chống tay trái ngồi dậy, giọng khàn khàn khẽ gắt: “Nhan Hạ! Anh có lỗi với em nhưng anh cũng đã yêu em gần ấy năm. Anh thật lòng muốn kết hôn với em, ở bên em cả đời! Nhưng em đối với anh thì sao? Em đã từng dành chút tình cảm nào cho anh chưa? Anh có lỗi với em, còn em thì không làm anh thất vọng sao?”

Nhan Hạ nhìn bộ dạng mất kiên nhẫn của Khưu Dụ Khai, chợt cảm thấy vô vị, trước mắt cô bỗng hiện lên dáng vẻ bình tĩnh, tự tin của Tô Việt.

Cuối cùng cô nói: “Coi như thời thanh xuân của chúng ta bị vứt cho chó ăn đi!”

Nói xong, Nhan Hạ quay người bỏ ra ra. Người mà mình đã từng cho rằng sẽ là bạn đời, không ngờ tới lúc chia ly, ngay cả một câu “tạm biệt” cô cũng không muốn nói.

Tô Việt đang đứng chờ bên ngoài, thấy cô ra, anh liền đi tới, không hỏi bất cứ cái gì, chỉ lặng yên cùng cô rời khỏi bệnh viện.

Lúc ngồi trong xe quay về, Nhan Hạ rốt cuộc bật khóc nức nở. Tô Việt một tay điều khiển vô-lăng, một tay lấy khăn giấy đưa cho cô. Cả hộp khăn giấy đều ướt nhẹp, cô co người lại ôm đầu khóc.

Xe dừng ở một nơi yên tĩnh, bên ngoài là khí trời trong lành của Bắc Kinh. Đôi mắt Nhan Hạ đã sưng húp, chỉ có thể híp mắt nhìn ra ngoài. Ánh nắng ấm áp nhảy nhót trên cây xanh tươi, thế giới này vẫn đẹp như thế, còn cô đã để mất tuổi thanh xuân rực rỡ của mình mất rồi.

Mối tình đầu của cô, nụ hôn đầu của cô, cái nắm tay đầu tiên và lời hứa hẹn đầu tiên... Mấy năm trời đằng đẳng trong tim cô chỉ chứa đựng hình bóng một người. Cô dành toàn bộ tuổi trẻ của mình để yêu anh, yêu say đắm, cô đã có bao nhiêu tháng ngày tràn ngập hạnh phúc lẫn chờ mong. Cô dùng những năm đẹp để

nhất của đời thiếu nữ để yêu anh, nhưng chỉ vì cô không thể dễ dàng cho phép bản thân dựa dẫm vào người khác, chỉ vì cô hy vọng mình trở thành người bạn đời hoàn hảo của anh, chỉ vì cô kiêu ngạo không biểu lộ rõ tình cảm của bản thân, mà cô mất đi anh, hơn nữa, còn phải nghe anh nói rằng: “Nhan Hạ, em vốn dĩ không yêu anh.”

Hóa ra, những nỗ lực, những nhẫn nại kia của cô trong mắt anh hoàn toàn không đáng giá.

“Vẫn ổn chứ?” Tô Việt im lặng nãy giờ chợt lên tiếng.

“Ổn...Có gì mà không ổn chứ?” Nhan Hạ chậm rãi ngồi thẳng dậy, lau khô nước mắt.

Nếu đã không có ai biết cô yêu anh ta, vậy thì cứ coi như vậy đi, coi như cô ích kỉ, suốt đời chỉ yêu bản thân mình đi. Ít ra sẽ không còn đau khổ như hiện tại.

Tô Việt không hỏi tiếp, khởi động xe: “Thế này đi, hôm nay để anh lên kế hoạch cho em.”

Còn tưởng anh sắp xếp chuyện gì hay ho lắm, hóa ra chỉ là tới nhà anh ăn cơm do chính anh nấu.

Ngôi nhà của Tô Việt rất đẹp, phòng bếp chẳng kém gì ở những khách sạn cao cấp. Nhan Hạ lặng lẽ quan sát một vòng, nghĩ thầm chẳng trách anh nhất quyết đòi tu sửa căn bếp nhà cô.

Tô Việt bận rộn bên cạnh chiếc máy pha cà phê chuyên dụng một lúc, sau đó bưng hai tách cà phê lại: “Ném thử cà phê Lam Sơn chính hiệu đi.”

Nhan Hạ nhấp một ngụm, Tô Việt nhìn cô đầy chờ mong, cô đành thành thật phát biểu cảm nhận: “Đáng quá!”

Tô Việt ngửa đầu lên trời thở dài.

Phòng khách không có ti vi, nhưng lại có một cái màn hình chiếu rất lớn, sát tường còn có một cái giá chứa đầy đĩa phim. Tô Việt ngồi trên sofa, vừa nhâm nhi cà phê vừa thưởng thức bóng lưng của cô. Giờ phút này yên bình như thế, không có tiếng nói chuyện, nhưng cũng không hề có sự lúng túng, tựa như người ta vẫn nói, bạn mới nhưng tựa như đã kết giao nhiều năm.

Nhan Hạ cầm lấy một đĩa phim gơ về phía Tô Việt, anh chợt cười tươi như gió xuân, neho mắt nhìn cô đầy dịu dàng: “Ừm... Kẻ hủy diệt.”

“Ồ, hình như trước đây xem rồi, chẳng trách nhìn mặt người này quen quen.” Nhan Hạ vừa nói vừa nhìn hình ảnh người đàn ông ngoài bìa đĩa.

Tô Việt lập tức xám xịt mặt. Trong lòng vừa hối hận vì đã mong chờ quá cao đối với trí nhớ của cô nhóc kia, vừa tức giận bản thân làm sao lại thiếu tỉnh táo đến nỗi đặt hi vọng vào một cô gái lúc nào cũng đơn thuần, vô tư khiến người khác tức chết như thế.

Cuối cùng, làm bạn với hai người họ trong bữa tối là một đám động vật trong bộ phim Đảo Madagasca, năm phần thần bò chữ T (T-bone steak), rượu vang nho Chateau Petrus 90 năm. Tô Việt từ đầu tới cuối mặt vẫn xám ngoét.

Chương 10

Ăn cơm xong, Nhan Hạ thỏa mãn xoa bụng: “Người thất tình có quyền ăn không! Anh đi rửa bát đi.”

Tô Việt lạnh lùng nói: “Anh bị em cự tuyệt hết lần này tới lần khác, còn thê thảm hơn cả thất tình.”

Nhan Hạ bật cười.

Sắc mặt Tô Việt cũng tươi tỉnh hơn một chút, anh đứng dậy đi vào bếp, lúc sau bưng ra một chiếc bánh ga-tô phủ hoa hồng sô-cô-la, bên trên cắm cây nến hình số 24.

“Sinh nhật vui vẻ.” Nét mặt anh lại càng anh tuấn hơn trong màn ánh nến lung linh, anh nhìn cô dịu dàng, giọng nói chân thành vang lên.

Nhan Hạ ngẩn người: “Sao anh biết?”

Tô Việt đáp lại cô bằng một dãy số, chính là số chứng minh nhân dân của cô: “Lần sau có kí hợp đồng gì cũng không được đưa chứng minh cho người khác tùy tiện như thế nhớ chưa? Cái hôm ấy cho anh thuê phòng, em đưa hết cả chứng minh lẫn hộ khẩu cho anh như thế, anh cũng có thể đem đi đăng kí kết hôn được đấy.”

Nhan Hạ cười đến chảy nước mắt: “Thực ra nếu thế thật thì cũng tốt đấy chứ.”

Về đùa cợt trên mặt Tô Việt biến mất, anh chợt trầm mặc: “Xin lỗi.”

Xin lỗi, do anh ngay từ đầu đã tự tay cắt đứt “sau này” của chúng ta...

Nhan Hạ sụt sịt mũi, lấy lại vẻ phần chấn, giơ tay ra hỏi: “Quà sinh nhật đâu?”

Tô Việt tươi cười, đẩy bánh ga-tô tới trước mặt cô: “Ước đi đã!”

Nhan Hạ ước xong, trịnh trọng thổi nến, cao hứng tự mình vỗ tay, chợt nghe thấy tiếng Tô Việt: “Quà sinh nhật cho em có hai thứ. Thứ nhất là chính là chuyện anh sắp xếp cho Khuê Dự Khai và Thư Nhã đi Ca-na-đa định cư, sau này em và hai người họ sẽ không phải chạm mặt nhau.”

Nhan Hạ khựng tay lại, mí mắt buông xuống. Cô đã đoán được món quà thứ hai là gì.

Quả nhiên, Tô Việt ngừng một chút rồi nói, giọng nói nặng nề: “Món quà thứ hai là vé máy bay. Anh đã đặt vé cho em ngày mai trở về, một mình em. Nhan Nhan, xin lỗi, anh đã quấy rầy cuộc sống của em. Xin lỗi.”

Trở về đi, trở về với thành phố mà em đang nỗ lực vì lý tưởng của mình, trở về với Nhan Hạ luôn vui tươi tràn đầy sức sống ấy, trở về với những thứ anh đã từng được biết trước đây – những thứ do chính tay anh đập vỡ...

Tình yêu cuối cùng mà anh giành cho em, chính là buông tay.

Quay về thành phố N, tất cả lại như trước. Nhan Hạ về tới nhà, dọn đồ đạc về phòng ngủ của mình, cô quyết định từ nay về sau sẽ ở một mình, dựa vào chính bản thân mình.

Quét dọn nhà cửa xong xuôi, cô đi tắm rửa, rồi vác cái đầu ướt đi ra ngoài tìm đồ ăn. Thịt đông lạnh để trong tủ lạnh đã mấy tháng, cô nhìn chỗ thịt bốc hơi nghi ngút kia, dờ dẫm một hồi rồi lại đóng cửa tủ lạnh lại, ủ rũ gọi cửa hàng giao pizza đến.

Ảnh chụp bàn ăn vẫn còn dán đầy trên tường, lúc dọn nhà, Nhan Hạ vốn dĩ đã muốn tháo chúng xuống nhưng đó đều là những bức ảnh chụp đồ ăn mà Tô Việt làm cho cô, cô thật lòng đã thích chúng. Những thứ cô thích rất ít, thế nên quyết định giữ lại. Tuổi thanh xuân của cô đã ném cho chó ăn rồi, nhưng ít ra thì những món ăn kia đã chui vào bụng cô.

Nghĩ vậy, cô lại cảm thấy một mình lủi thủi ngồi ăn pizza thật sự là có lỗi với bản thân, cô liền đứng dậy, vào bếp làm một chiếc bánh bông lan trứng gà.

Làm bánh kiểu này rất đơn giản, chỉ cần cho gia vị vừa miệng, rồi bỏ vào lò vi sóng, đợi vài phút là được. Nhan Hạ đứng tựa lưng bên cạnh, hồ hởi nhìn quanh bếp.

Mọi thứ trong này đều mang hình bóng của Tô Việt, thứ cô dùng ở đây chỉ có một cái nồi và lò vi sóng, ngay cả đến cuốn sổ hướng dẫn sử dụng lò nướng cô cũng xem không hiểu, nên khỏi dùng tới nó luôn. Nhớ tới Tô Việt thường xuyên nướng cookies, chớp mắt cô dường như nghĩ thấy được hương vị ngọt ngào quen thuộc ấy, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại mở nắp lò nướng.

Một chiếc hộp xinh xắn đang ngoan ngoãn nằm yên trong đó.

Nhan Hạ kinh ngạc, chợt nhớ đến vẻ mặt buồn bã của Tô Việt lúc ở khách sạn. Cô mở chiếc hộp gỗ ra, bên trong là cây bút máy màu bạc mà lần đầu tiên anh dùng để ký hợp đồng thuê nhà với cô.

Quanh thân bút được quấn một mảnh giấy, vẫn là nét chữ rồng bay phượng múa quen thuộc ấy: “Đây là phần thưởng cho em đã chịu đựng tay vào làm đồ ăn ỉnh, cũng có cả áy náy của anh với em. Nếu như chiếc bút này không đủ, em có thể lấy nhiều hơn... tất cả của anh.”

Ký tên là “Tạ Hoài Nhuệ”.

Bên dưới còn có một dãy số, là số điện thoại của anh ở Bắc Kinh.

Nhan Hạ hít mạnh một hơi, vội vàng mở ngăn kéo lấy cuốn sổ ghi chép của Tô Việt ra. Ngay từ món đầu tiên, hầu như tất cả các món ăn cần hay không cần dùng tới lò nướng, anh đều đánh dấu một chữ “lò nướng” rất to.

Nếu như cô nghe lời anh, đối tốt với sức khỏe bản thân một chút thì cô đã sớm phát hiện ra thân phận của anh.

Anh không lừa gạt cô, hơn nữa có lẽ trước đây đã muốn nói rõ mọi chuyện với cô.

Nhưng dù cô có phát hiện ra thì sao chứ? Cô có thể làm được gì? Thứ cô cần nhất là gì? Là trái tim của anh sao?

Nhan Hạ nắm chặt cây bút máy trong tay. Trong màn đêm yên tĩnh, cô chậm rãi ngồi tụt xuống, ôm đầu gối, nước mắt lặng lẽ rơi xuống nơi mà Tô Việt đã đứng nướng bánh cho cô.

Trong lúc anh một mình ôm mối tình nặng lòng, thì em lại không hề hay biết...

Thế giới này quá tàn khốc, khi cuộc sống của bạn vừa bị đảo lộn hoàn toàn chỉ trong một đêm, thì sáng hôm sau bạn vẫn cứ phải đi làm.

Nhan Hạ lại bận tối mắt tối mũi, giai đoạn hợp tác với công ty bất động sản Long Vực vừa kết thúc, cũng đã lâu Long Trạch không xuất hiện. Lúc anh ta tới thì Nhan Hạ đang đứng ngoài quầy lễ tân ký hóa đơn, anh ta vừa liếc mắt qua lập tức hưng phấn kêu lên: “Hai người quả nhiên thông suốt rồi hả? Đây là tín vật đính ước phải không?”

“...” Nhan Hạ cảm thấy vô cùng đau đầu đối với vị đối tác không thể thất lễ lại không thể gần gũi này, cô nói: “Anh Long, đây chỉ là một cây bút máy!”

“Chỉ là??? ” Về mặt Long Trạch biến sắc, “Cô nói hay gói ghém nhỉ! Đây là bút Sừa máy được đặt làm của hiệu Cartier số lượng hạn chế, độc nhất vô nhị! Là món quà mà bố cậu ta tặng ẹ cậu ta trước đây, cũng là thứ duy nhất mẹ cậu ta để lại. Tôi và Tạ Hoài Nhuệ chơi thân bao nhiêu năm nay, tôi mới chỉ mượn chơi một chút thôi mà suýt bị cậu ta ném từ trên gác xuống rồi đấy! “Đây chỉ là một cây bút máy”?! Cô đang xéo lên thể diện của tôi mà chơi đấy à?”

Anh ta nói lớn như thế, mọi người xung quanh đều im bật mà quay lại nhìn. Trong lòng Nhan Hạ dâng đầy nỗi chua xót nhưng không cũng không chịu được ánh mắt dò xét của mọi người, đành thấp giọng cầu khẩn Long Trạch: “Đừng nói nữa được không?”

Đương nhiên không được!

Long Trạch càng nói càng tức: “Nhan Hạ! Làm người đừng nên quá cố chấp, cho dù Tạ Hoài Nhuệ chỉ định giúp công ty của cô phát triển nhưng ông chủ của Long Vực vẫn là tôi nhé, tôi mà không nhận được thì cô xong đời luôn đấy!”

Ầm ỉ một trận, đại thiếu gia họ Long hùng hổ bỏ đi, để lại một mình Nhan Hạ đứng trơ tại chỗ hứng đủ mọi ánh mắt của đồng nghiệp, chính cô cũng không có cách nào đối diện với lòng mình.

Cũng may là Long Trạch chỉ ác khẩu thôi, nói thế chứ không làm thật, hơn nữa cũng không biết vì sao anh ta không tới công ty cô nữa. Hạng mục hợp tác hoàn thành tốt đẹp, tiệc mừng công cũng không thấy bóng dáng anh ta đâu khiến bao trái tim tan nát. Đương nhiên ngoại trừ Nhan Hạ, cô rất hài lòng. Ngay từ lúc bắt đầu hạng mục này, còn chưa biết thành công hay không, đã bán được 80%. Sếp luận công khen thưởng, Nhan Hạ vừa được thăng chức vừa được tăng lương, lại còn lĩnh một phong bì dày.

Đồng nghiệp đều tới chúc rượu cô, cô phải uống nhiều tới mức về nhà là lao vào nhà vệ sinh ôm bồn cầu mà nôn thốc nôn tháo.

Nửa đêm, căn nhà trống trải im ắng, chỉ có một mình cô, cho dù cô có nôn chết ngất ở đây thì cũng chẳng có ai biết. Nhan Hạ chợt cảm thấy mình thật bị thương, trái tim chưa từng thấy trống trải như thế bao giờ.

Cô gần như ấn dãy số kia trong vô thức.

Đến khi giọng nói vui mừng xen lẫn kinh ngạc kia vang lên bên tai cô mới ý thức được mình vừa phạm phải sai lầm gì.

“Nhan Nhan?”

“Tô Việt...” Cô thì thào, “Em có tiền rồi, em có thể trả hết tiền nhà rồi... Phòng kia, em không cho thuê nữa, anh gửi số tài khoản của anh cho em, em chuyển tiền trả anh.”

Đầu bên kia chợt yên tĩnh.

Cô có thể nghe được tiếng hô hấp của anh, không hiểu sao nước mắt cô trào ra, cô vội vã bịt miệng lại không để anh nghe thấy.

“Anh biết rồi.” Ngừng một chút, anh nói, “Chúc mừng em.”

“Cảm ơn...” Nhan Hạ bình tĩnh hơn một chút, cô gơ tay lên bịt mắt lại, “Tô Việt, thật sự cảm ơn anh.”

“Đừng khách khí. Ý nguyện của em đã thành rồi, sau này có mục tiêu gì khác không?”

Giữa màn đêm, giọng nói êm tai của anh truyền tới tựa như một ly rượu ủ lâu năm, Nhan Hạ vốn đã say rượu, nghe được giọng nói ấy ngay cả trái tim cũng say mềm.

“Tìm một người, không cần yêu em như vậy, cũng không bắt buộc em phải yêu anh ấy... Tôn trọng lẫn nhau là được rồi, sau đó sống thật vui vẻ.” Cô nhẹ nhàng nói, “Tô Việt, em cũng hy vọng anh sống thật tốt, thật hạnh phúc.”

“Anh sẽ!”

Vẫn là sự kiên định quen thuộc ấy, nhưng sao cô lại cảm thấy xa lạ.

Say rượu quá nặng, say lòng quá đau...

Nhan Hạ thì thầm mấy câu, chẳng rõ mình nói gì, rồi cúp máy, lảo đảo leo lên giường.

Hôm sau là cuối tuần, lại bị say rượu nên Nhan Hạ bực mình trong chăn ngủ thẳng tới tối mịt.

Điện thoại chợt đổ chuông.

“Cô Nhan, nghe nói người thuê phòng của cô đã chuyển đi, có người khác muốn tới xem.” Giọng nói lưỡng lự của anh chàng môi giới vang lên.

“Xin lỗi, tôi không cho thuê nữa.” Trong cơn ngái ngủ mông lung, Nhan Hạ vẫn còn tưởng mình đang giữ phòng thay ai đó.

“Nhưng đối phương rất có thành ý. Hơn nữa, thật sự... đang muốn thuê gấp. Chúng tôi đã tới cửa rồi.”

Nhan Hạ nghe thấy tiếng nói trong điện thoại và tiếng ngoài cửa vọng vào trùng khớp, rốt cuộc cũng tỉnh ngủ, chợt nhớ ra hiện giờ mình là một người không còn nợ nần gì nữa. Cô lồm ngồm bò dậy, khoác áo ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, cô liền trông thấy Tô Việt đứng bên ngoài, bên cạnh là anh chàng môi giới đeo vẻ mặt vô tội đáng thương.

Nhan Hạ mắt chữ A mồm chữ O như bị sét đánh. Tô Việt thì thản nhiên lách qua người cô đi vào trong nhà, thành thực tháo giày thay dép, rồi đi một vòng quanh nhà quan sát một lượt, lúc trở lại trước mặt Nhan Hạ thì hàng lông mày anh đã nhíu lại hờn giận: “Có thể hỏi một một vấn đề không?”

“... Hỏi... hỏi đi...”

“Đã có ngoại hình an toàn như thế, lại còn không phải một cô gái chăm nữ công gia chánh, rốt cuộc là em dựa vào cái gì để từ chối anh? Anh nấu cơm được, giặt giũ được, còn có thể kiếm tiền nuôi em được.” Tô Việt nói với vẻ bất mãn. Cả đêm vội vàng từ Bắc Kinh về đây, tinh thần uể oải, nhưng vẫn giữ được vẻ anh tuấn chết người.

Nhan Hạ vẫn trong bộ dạng say rượu, mái tóc rối bời, hai tay tóm lấy măng-sét chiếc áo ngủ cũ kỹ, cúi đầu lặng yên không nói một lời.

“Phong Nhue sắp mở thêm chi nhánh, anh bị điều tới đây làm việc.” Tô Việt chỉ vào phòng ngủ chính và phòng ngủ cho khách nói tiếp, “Hai phòng này anh đều thuê, một làm phòng ngủ, một làm phòng làm việc.”

“Vậy... em ở đâu?” Nhan Hạ vô thức hỏi lại.

Tô Việt nhìn bộ dạng đần người của cô, thở dài: “Giường có thể chia đôi, dù sao thì em cũng chỉ biết mỗi việc làm ấm giường.”

Anh vươn tay về phía cô, vẻ mặt làm như đang chê bai, nhưng giọng nói lại dịu dàng đầy yêu thương, “Đưa chứng minh nhân dân và sổ hộ khẩu cho anh. Ký hợp đồng nhé!”

Nhan Hạ ngơ ngác, nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng nói: “Không được, có người nói với em, không được tùy tiện giao hai thứ đó cho người khác, sẽ bị cầm đi đăng ký kết hôn.”

Tô Việt bật cười, nụ cười ấm áp như ánh ban mai chiếu vào nửa phòng khách khi họ còn sống chung, bình an như giấc mộng.

“Đồ ngốc!” Anh kéo cô vào lòng, ghé vào tai cô mà mắng.

Trên bức tường phía sau đôi nam nữ đang ôm nhau là tấm áp-phích bộ phim anh để lại trước lúc rời khỏi đây. Bên cạnh người đàn ông có khuôn mặt lạnh lùng đang cầm súng, không chỉ có tên bộ phim “Kẻ hủy diệt” mà còn có dòng chữ tiếng Anh mềm mại: Stay here. I will be back.

Em hãy cứ ở đây, làm những điều em muốn làm, tôi sẽ trở về, với một tôi hoàn toàn mới.

THE END

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Gác Sách:

freezeheart_6200 – Hải Băng – Diên Vĩ

(Tìm - Chỉnh sửa - Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-ha-ngot-ngao>